

Závazek z Kapského Města

Třetí Lausannský kongres o světové evangelizaci konaný 16. až 25. října 2010 v Kapském Městě

OBSAH

PŘEDMLUVA

PREAMBULE

ČÁST I.

PRO PÁNA, KTERÉHO MILUJEME: VYZNÁNÍ VÍRY Z KAPSKÉHO MĚSTA

1. Milujeme, protože Bůh dříve miloval nás
2. Milujeme živého Boha
3. Milujeme Boha Otce
4. Milujeme Boha Syna
5. Milujeme Boha Duchu svatého
6. Milujeme Boží slovo
7. Milujeme Boží svět
8. Milujeme Boží evangelium
9. Milujeme Boží lid
10. Milujeme Boží misii

ČÁST II.

PRO SVĚT, KTERÉMU SLOUŽÍME: VÝZVA K AKCI Z KAPSKÉHO MĚSTA

ÚVOD

IIA Přinášet svědectví Kristově pravdě v pluralistickém, globalizovaném světě

IIB Šířit Kristův pokoj v našem rozděleném a měnícím se světě

IIC Žít Kristovou láskou mezi lidmi jiných náboženství

IID Rozpoznávat Kristovu vůli pro světovou evangelizaci

IIIE Volat Kristovu církev zpět k pokoře, integritě a prostotě

IIIF Vytvářet partnerství v Kristově těle pro jednotu v misii

ZÁVĚR

PŘEDMLUVA

Na třetím Lausannském kongresu světové evangelizace (Kapské Město 16. – 25. října 2010), se sešlo 4 200 vedoucích evangelistů, ze 198 zemí, potažmo i stovky tisíců dalších, kteří se účastnili setkání po celém světě, nebo online. Co bylo cílem setkání? Nově povzbudit globální církve, aby přinášela svědectví Ježíši Kristu a jeho učení – v každém národě, ve všech sférách společnosti, i v oblasti idejí.

Závazek z Kapského Města je ovocem tohoto úsilí. Stojí v historické linii, a staví jak na Lausannské smlouvě, tak na Manilském manifestu. Má dvě části. Část I vytyčuje biblické pravdy, které nám předává Písmo, a Část II zjišťuje výzva k akci v dnešní době.

Jak vznikla I.Část? V prosinci 2009 se sešlo v Minneapolis 18 teologů a evangelikálů ze všech kontinentů, kteří o ní diskutovali. Menší skupina, kterou vedl předseda Lausannské teologické pracovní skupiny Dr Christopher J H Wright, připravila konečný dokument, který byl prezentován kongresu.

Jak vznikla II. Část? Více než tři roky před kongresem začal rozsáhlý proces naslouchání. Mezinárodní zástupci ředitele Lausannského hnutí organizovali ve svých regionech konzultace, při kterých se ptali vedoucích křesťanů, jak by identifikovali hlavní výzvy, kterým dnes čelí církve. Vystalo šest klíčových výstupů. Ty (i) definovaly program kongresu a (ii) určily rámeček výzva k akci. Proces naslouchání pokračoval i během kongresu a Chris Wright spolu s pracovní skupinou všechny příspěvky pečlivě zaznamenávali. Byl to herkulovský a monumentální výkon.

Závazek z Kapského Města bude sloužit jako cestovní mapa Lausannského hnutí pro příštích deset let. Doufáme, že jeho prorocké pozvání k práci a k modlitbě přitáhne církve, misijní organizace, semináře, křesťany na pracovišti a společenství studentů na kolejích, aby jej uchopili a podílely se na jeho uskutečňování.

Řada věroučných výpovědí potvrzuje, co církve věří. Přáli jsme si jít dál a propojovat víru s praxí. Použili jsme modelu apoštola Pavla, který teologické vyučování ztvárnil do praktických instrukcí. Například jeho hluboké a nádherné vykreslení svrchovanosti Kristova poslání v epištole do Kolosis, dotáhne učením, co to znamená v praktickém životě být zakotven v Kristu.

Rozlišujeme mezi tím, co je podstatou křesťanského evangelia, především pravdy, ve kterých musíme být zajedno a mezi druhotnými otázkami, ve kterých se upřímní křesťané rozcházejí v jejich interpretaci, v tom, co Bible učí, nebo požaduje. Pracovali jsme podle modelu Lausannského principu „tolerance v hranicích“. V Části I. jsou tyto hranice jasně definovány.

V průběhu celého procesu jsme s radostí spolupracovali se Světovou evangelikální aliancí (WEA), která byla naším partnerem ve všech etapách. Vedoucí WEA plně souhlasí jak s Vyznáním víry, tak i s Výzvou k akci.

Když mluvíme a píšeme z evangelikální tradice Lausannského hnutí, zdůrazňujeme jednotu těla Kristova a radostně poznáváme, že je mnoho následovníků Pána Ježíše Krista uprostřed

jiných tradic. V Kapském Městě jsme přivítali představitele několika historických církví jiných tradic jako pozorovatele, a věříme, že Závazek z Kapského města může být pomocí církvím všech tradic. Nabízíme jej v duchu pokory.

Jaké máme naděje ve věci Závazku z Kapského Města? Věříme, že se o něm bude hovořit, diskutovat s důrazem, že jde o globální společné prohlášení evangelikálů; že bude formovat agendy křesťanských služeb; že to posílí myslitele ve veřejnosti a že z toho vyplynou odvážné iniciativy a partnerství.

Ať Boží slovo je světlem na naší cestě a ať milost našeho Pána Ježíše Krista a Boží láska a společenství svatého Ducha je s každým z nás.

S Douglas Birdsall

výkonný předseda

Lindsay Brown

mezinárodní ředitel

PREAMBULE

Jako členové celosvětové církve Ježíše Krista, s radostí potvrzujeme svoji oddanost živému Bohu a jeho spasitelnému záměru skrze Pána Ježíše Krista. Kvůli němu obnovujeme svoji věrnost vizi a cílům Lausannskému hnutí.

To znamená dvojí:

Za prvé, zůstáváme věrni úkolu být po celém světě svědky Ježíše Krista a jeho celého učení. První Lausannský kongres (1974) byl svolán kvůli světové evangelizaci. Mezi jeho hlavními dary pro světovou církev byly: (i) Lausannská smlouva; (ii) nové povědomí o mnohých nedosažených skupinách lidí; a (iii) nový objev holistické povahy biblického evangelia a křesťanské misie. Druhý Lausannský kongres v Manile (1989), dal vznik více než 300 strategickým partnerstvím světové evangelizace, včetně těch, které spolupracují mezi národy ve všech částech světa.

Za druhé, zůstáváme věrni původním dokumentům hnutí – Lausannské smlouvě (1974) a Manilskému manifestu (1989). Tyto dokumenty jasně vyjadřují základní pravdy biblického evangelia a aplikují je do naší praktické misie způsoby, které jsou stále relevantní a podnětné. Vyznáváme, že jsme nebyli věrni závazkům, které tyto dokumenty obsahují. Ale doporučujeme je a držíme se jich, když se snažíme rozeznat, jak musíme vyjadřovat a aplikovat věčnou pravdu evangelia ve stále se měnícím světě naší dnešní generace.

SKUTEČNOSTI ZMĚNY

Téměř všechno, co se týká našeho způsobu života, myšlení a jednání s druhými, se mění zvyšující se rychlostí. Ať v dobrém, či ve zlém, pocítujeme vliv globalizace, digitální revoluce a měnící se rovnováhy ekonomie a politické moci ve světě. Některé skutečnosti, se kterými se setkáváme, nám působí bolest a starosti – globální chudoba, války, etnické konflikty, nemoci, ekologické krize a klimatické změny. Ale z jedné veliké změny ve světě se radujeme – a to je růst globální církve Kristovy.

Skutečnost, že se třetí Lausannský kongres konal v Africe, je toho důkazem. Nejméně dvě třetiny křesťanů celého světa dnes žije na kontinentech jihu a východu zeměkoule. Složení účastníků kongresu v Kapském Městě reflektovala tento enormní posun světového křesťanství v průběhu století od misijní konference v Edinburghu v r. 1910. Radujeme se z velkého růstu církve v Africe, a také z toho, že sestry a bratři v Kristu z Afriky byli hostiteli tohoto kongresu. Ovšem nemohli jsme se setkat v Africe bez toho, že bychom si nebyli vědomi minulých let utrpení v důsledku apartheidu. Jsme vděční za postup evangelia a za svrchovanou Boží spravedlnost, která se projevila v nedávné historii, i když nadále zápasíme s dědictvím zla a nespravedlnosti. Takové je dvojí svědectví a role církve na každém místě.

V křesťanské misii musíme odpovídat na skutečnosti naší vlastní generace. Musíme se také učit ze spleti moudrosti a chyb, z toho, čeho jsme dosáhli, i z chyb, které jsme zdělili po minulých generacích. Vážíme si, i naříkáme nad minulostí, ale do budoucnosti se díváme ve jméno Boha, který drží celé dějiny ve své ruce.

NEMĚNNÉ SKUTEČNOSTI

Ve světě, který usiluje o znovunalezení sebe sama ve stále se zvyšující míře, některé věci zůstávají stále stejné. Následující velké pravdy poskytují biblické zdůvodnění pro naše misijní nasazení.

- *Lidské bytosti jsou ztracené.* Základní, kritická situace nás lidí zůstává taková, jak ji popisuje Bible: stojíme pod spravedlivým Božím soudem v našem hříchu a vzpouře, a bez Krista nemáme naději.
- *Evangelium je dobrou zprávou.* Evangelium není konceptem, který by potřeboval čerstvé ideje, ale je příběhem, který vyžaduje čerstvé vyprávění. Je nezměněným příběhem o tom, co Bůh vykonal, aby spasil svět, především v historických událostech o životě, smrti, vzkříšení a vládě Ježíše Krista. V Kristu je naděje.
- *Misie církve pokračuje.* Boží misie pokračuje až do konce země a až do konce světa. Ten den přijde, když království světa se stanou královstvím našeho Boha a jeho Krista a Bůh bude přebývat se svým vykoupeným lidstvem v novém stvoření. Do toho dne, účast církve na Boží misii pokračuje v radostné naléhavosti, s novými a svěžími příležitostmi, v každé generaci, včetně té naší.

NALÉHAVOST NAŠÍ LÁSKY

Toto prohlášení je vyjádřeno jazykem lásky. Láska je jazykem smlouvy. Biblické smlouvy, stará i nová, jsou vyjádřením Boží vykupitelské lásky a milosti, která se vztahuje ke ztracenému lidstvu a ke zkaženému stvoření. Vyvolávají naši lásku. Naše láska se projeví důvěrou, poslušností a zanícenou oddaností našemu Pánu smlouvy. *Lausannská smlouva* definovala evangelizaci jako „*celá církev přináší celé evangelium celému světu*“. To zůstává stále naším posláním. A tak obnovujeme tuto smlouvu tím, že znovu potvrzujeme:

- *Naši lásku k celému evangeliu*, jako slavné Boží dobré zprávě v Kristu, určené celému jeho stvoření, protože bylo celé poničeno hříchem a zlem;
- *Naši lásku k celé církvi*, jako Božímu lidu, vykoupenému Kristem z každého národa na zemi v každém období dějin, aby měla podíl na Boží misii v tomto věku a oslavovala jej navěky, ve věku, který přijde;
- *Naši lásku k celému světu*, který je tak daleko od Boha a přece tak blízký jeho srdci. Svět, který Bůh tak miloval, že dal svého jediného Syna pro jeho spasení.

V pochopení této trojdílné lásky, se nově pokoušíme *být* celou církví, *věřit, poslouchat a sdílet se* s celým evangeliem a *jít* do celého světa a získávat učedníky ze všech národů.

ČÁST I

PRO PÁNA, KTERÉHO MILUJEME

VYZNÁNÍ VÍRY Z KAPSKÉHO MĚSTA

1. MILUJEME, PROTOŽE BŮH NEJDŘÍVE MILOVAL NÁS

Boží misie plyne z Boží lásky. Misie Božího lidu plyne z naší lásky k Bohu a ke všemu, co Bůh miluje. Světová evangelizace je proudění Boží lásky k nám a skrze nás. Zdůrazňujeme prvořadou Boží milost, na kterou pak reagujeme vírou, demonstrovanou poslušností lásky. My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás a poslal svého Syna, aby byl smírnou obětí za naše hříchy. 1)

- a. Láska k Bohu a láska k bližnímu je prvním a největším přikázáním, na kterém závisí celý zákon a proroci. Láska je naplněním zákona a je uvedena jako první v seznamu ovoce Ducha. Láska je dokladem toho, že jsme znovuzrozeni; ujištěním, že známe Boha; a dokladem toho, že Bůh v nás přebývá. Láska je nové Kristovo přikázání. Svým učedníkům řekl, že jen když budou poslouchat jeho přikázání, jejich misie bude viditelná a věrohodná. Když křesťané žijí ve vzájemné lásce, pak neviditelný Bůh, který se stal viditelným skrze svého inkarnovaného Syna, se dále stává viditelným světu. Láska byla mezi prvními věcmi, které Pavel zmiňoval a doporučoval novým věřícím, spolu s vírou a nadějí. Ale láska je největší, protože nikdy nekončí. 2)
- b. Taková láska není slabá, ani sentimentální. Boží láska je smluvně věrná, závazná, sebe dávající, obětavá, silná a svatá. Protože Bůh je láska, láska prostupuje celé Boží bytí a všechno co dělá, je spravedlivá i soucitná. Boží láska se vztahuje na všechno Boží stvoření. Jsme vybízeni k tomu, abychom milovali takovým způsobem, který by odrážel Boží lásku ve všech uvedených dimenzích. To pak znamená chodit po Božích cestách. 3)

1) Ga 5,6; J 14,21; 1 J 4,9.19

2) Mt 22,37-40; Ř 13,8-10; Ga 5,22; 1 Pt 1,22; 1 J 3,14; 4,7-21; J 13,34-35; 1,18 + 1 J 4,12; 1 Te 1,3; 1 K 13,8.13

3) Dt 7,7-9; Oz 2,19-20; 11,1; Ž 103; 145,9.13.17; Ga 2,20; Dt 10,12-19

- c. Vyjadřujeme své přesvědčení a závazky v termínech lásky a přijímáme ta nejzákladnější biblická povzbuzení:

(1) milovat našeho Pána Boha celým srdcem, duší, myslí a silou

(2) milovat svého bližního (včetně cizince a nepřítele), jako sebe samého

(3) milovat se navzájem, jako Bůh v Kristu miloval nás

(4) milovat svět láskou Toho, který dal svého jediného Syna, aby skrze něj mohl být svět spasen. 4)

- d. Taková láska je Božím darem, vylitým do našich srdcí, je ale také Božím příkazem, který vyžaduje poslušnost naší vůle. Taková láska znamená být jako sám Kristus: zdatný ve vytrvalosti, přitom vlídný a pokorný; pevný v odolávání zlu, ale soucitný s trpícími; statečný v utrpení a věrný až do smrti. Takovou lásku projevoval Kristus na zemi a je měřena vzkříšeným Kristem v slávě. 5)

Prohlašujeme, že taková vnímavá biblická láska by měla definovat identitu a měla by být charakteristickým znakem učedníků Ježíše. V odezvě na Ježíšovu modlitbu a příkaz toužíme po tom, aby tomu tak v našich životech bylo. S lítostí vyznáváme, že často tomu tak není. Znovu se tedy zavazujeme, že budeme dělat všechno pro to, abychom žili, mysleli, mluvili a chovali se tak, aby na nás bylo patrné, co to znamená chodit v lásce – v lásce k Bohu, ve vzájemné lásce a v lásce k tomuto světu.

2. MILUJEME ŽIVÉHO BOHA

Náš Bůh, kterého milujeme, se dává poznat v Bibli jako jediný, věčný, živý Bůh, který řídí všechno podle své svrchované vůle, se svým spasitelným záměrem. V jednotě Otce se Synem a s Duchem svatým, jediný Bůh, je Stvořitelem, Vládcem, Soudcem a Spasitelem světa. 6) Proto Boha milujeme, děkujeme mu za naše místo ve stvoření, svěřujeme se jeho svrchované prozřetelnosti, důvěřujeme jeho spravedlnosti a chválíme jej za spasení, které pro nás vydobyl.

- a. *Milujeme Boha nade všechny jeho konkurenty. Živý Bůh nám přikazuje, abychom milovali a uctívali pouze jej jediného. Ale podobně jako starozákonní Izrael, znehodnocujeme svou lásku k Bohu běháním za bohy tohoto světa, za bohy lidí kolem nás. 7) Upadáme do synkretismu, do pokušení model jako je chtivost, moc a úspěch, či služba mamonu, víc než Bohu. Přijímáme dominantní politické a ekonomické ideologie, bez biblické kritiky. Pod tlakem náboženského pluralismu, jsme v pokušení dělat kompromisy ve víře v jedinečnost Krista. Jako Izrael, potřebujeme slyšet volání*

4) Dt 6,4-5; Mt 22,37; Lv 19,18.34; Mt 5,43-45; J 15,12; Ef 4,32; J 3,16-17

5) Ř 5,5; 2 K 5,14; Zj 2,4

6) Dt 4,35.39; Ž 33,6-9; Jr 10,10-12; Dt 10,14; Iz 40,22-24; Ž 33,10-11.13-15; 96,10-13; 36,6; Iz 45,22

7) Dt 4 a 5

proroků a Ježíše samého k pokání, abychom se vzdali všech takových rivalů a vrátili se k poslušné lásce a uctívání Boha samého.

- b. *Milujeme Boha, se zaujetím pro jeho slávu. Největší motivací naší misie je stejná jako ta, která vede k misii Boha samotného – aby jediný, pravý, živý Bůh byl známý a uctíváný, celým svým stvořením. To je Boží nejvyšší cíl a mělo by to být i naší největší radostí.*

„Jestli Bůh touží po tom, aby se každé koleno sklonilo před Ježíšem a každý jazyk jej vyznával, měli bychom i my po tom toužit. Měli bychom být *horliví* (jak to Písmo někdy vyjadřuje) v uctívání jeho jména – znepokojeni, když zůstává neznámým, zraněni, když je druzí ignorují, pobouřeni, když se mu někdo rouhá a vždycky usilovat o to a vyzývat k tomu, aby mu byla vzdávána čest a sláva, která mu náleží. Nejvyšší ze všech misijních motivů není poslušnost *velkého poslání* (jakkoliv je důležité), ani láska k hříšníkům, kteří jsou odcizeni a jdou do zahynutí (jakkoliv je to silný motiv, zvláště když myslíme na Boží hněv), ale zanícené nadšení – žhnoucí a naléhavá touha – po slávě Ježíše Krista...“ 8)

John Stott

Naším největším žalem by mělo být to, že živý Bůh není v našem světě oslavován. Živý Bůh je popírán agresivním ateismem. Jediný pravý Bůh je nahrazován, nebo deformován praktikami světových náboženství. Náš Pán Ježíš Kristus je zneužíván a špatně interpretován některými populárními kulturami. A tvář Boha, jak ji Bible zjevuje, je zastíněna křesťanským nominalismem, synkretismem a pokrytectvím.

Milující Bůh uprostřed světa, který jej odmítá, nebo deformuje, volá po smělém, ale pokorném svědectví o našem Bohu; po silné, ale laskavé obraně pravdy evangelia Krista, Božího Syna; a modlitebné důvěře v usvědčující a přesvědčující dílo jeho svatého Ducha. Zavazujeme se k takovému svědectví, protože jestli tvrdíme, že milujeme Boha, musíme usilovat o největší Boží prioritu, totiž, aby jeho jméno a jeho slovo bylo vyvýšeno nad všechny věci. 9)

3. MILUJEME BOHA OTCE

Skrze Ježíše Krista, Božího Syna, - a skrze něj samého, jako cestu, pravdu a život – poznáváme a milujeme Boha Otce. Protože Duch svatý dosvědčuje našemu duchu, že jsme Božími dětmi, voláme slovy, kterými se Ježíš modlil, „Abba, Otče“, a modlíme se modlitbu, kterou Ježíš učil, „Otče náš“. Naše láska k Ježíši, ověřena tím, že jej posloucháme, se setkává s Otcovou láskou k nám, když Otec a Syn v nás přebývají, vzájemným dáváním a přijímáním lásky. 10) Tento intimní vztah má hluboké biblické základy.

8) John Stott, *The Message of Romans, The Bible Speaks Today* (Leicester and Downers Grove: Intervarsity Press, 1994) str. 53

9) Ž 138,2

10) J 14,6; Ř 8,14-15; Mt 6,9; J 14,21-23

- a. *Milujeme Boha, jako Otce svého lidu.* Izrael Starého Zákona znal Boha jako Otce, jako toho, kdo způsobil, že vznikli, nesl je a káral, volal je k poslušnosti, toužil po jejich lásce, cvičil je v soucitném odpouštění, v trpělivé, vytrvalé lásce. 11) Totéž platí i pro nás, pro Boží lid v Kristu, v našem vztahu k našemu Bohu Otci.
- b. *Milujeme Boha jako Otce, který tak miloval svět, že dal svého jediného Syna pro naše spasení.* Jak velká je Otcova láska k nám, že se můžeme nazývat Božími dětmi! Jak nezměrná je láska Otce, který neušetřil svého jediného Syna, že se ho vzdal pro nás všechny! Tato Otcova láska, která dává svého Syna, se odrážela v sebe-dávající lásce

Syna. Byla tu naprostá harmonie vůle v díle vykoupení, které Otec a Syn dokonali na kříži, skrze věčného Ducha. Otec miloval svět a dal svého Syna; „Boží Syn miloval mne a dal sebe pro mne“. Tato jednota Otce a Syna, potvrzena Ježíšem samým, se odráží v Pavlově nejčastěji používaném pozdravu „milost a pokoj od Boha, našeho Otce a Pána Ježíše Krista, který dal sám sebe za naše hříchy... podle vůle našeho Boha a Otce, jemu buď sláva na věky věků. Amen“. 12)

- c. *Milujeme Boha jako Otce, jeho charakter odrážíme a jeho péči důvěřujeme.* V Kázání na hoře Ježíš opakovaně ukazuje k našemu nebeskému Otci, jako modelu, nebo ohnisku našeho jednání. Máme být tvůrci pokoje, jako synové Boží. Máme konat dobré skutky tak, aby byl oslaven náš Otec. Máme milovat naše nepřátele, v reakci na Boží otcovskou lásku. Máme se cvičit v dávání, modlit se a postit, pouze před očima našeho Otce. Máme odpouštět druhým, jak náš Otec odpouští nám. Nemáme žít v úzkosti, ale důvěřovat péči našeho Otce. Takovým chováním, které vyplývá z křesťanského charakteru, plníme vůli našeho Otce v nebesích, v duchu Božího království. 13)

Vyznáváme, že jsme často zanedbávali pravdu o Božím otcovství a tím se připravovali o bohatství našeho vztahu s ním. Znovu se svěřujeme a přicházíme k Otci skrze Ježíše, jeho Syna: chceme přijímat a opětovat jeho Otcovskou lásku; chceme žít v poslušnosti jeho Otcovské kázně; chceme reflektovat jeho Otcovský charakter ve všem našem jednání a postojích; chceme důvěřovat jeho Otcovské péči, ať nás vede v jakékoliv okolnosti.

4. MILUJEME BOHA SYNA

Bůh přikázal Izraeli, aby miloval PÁNA Boha s mimořádnou loajálností. Totéž platí i pro nás, když milujeme Pána Ježíše Krista, znamená to, že vytrvale tvrdíme, že on jediný je Spasitel, Pán a Bůh. Bible učí, že Ježíš koná stejné svrchované skutky jako Bůh sám. Kristus je Stvořitel vesmíru, Vládce historie, Soudce všech národů a Spasitel všech, kteří se obrátí k Bohu. 14) Sdílí Boží identitu v božské rovnosti a jednotě Otce, Syna a svatého Ducha.

11) Dt 32,6.18; 1,31; 8,5; Iz 1,2; Mal 1,6; Jr 3,4.19; 31,9; Oz 11,2; Ž 103,13; Iz 63,16; 64,8-9

12) J 3,16; 1 J 3,1; Ř 8,32; Žd 9,14; Ga 2,20; 1,4-5

13) Mt 5,9.16.43-48; 6,4.6.14-15.18.25-32; 7,21-23

14) J 1,3; 1 K 8,4-6; Žd 1,2; Ko 1,15-17; Ž 110,1; Mk 14,61-64; Ef 1,20-23; Zj 1,5; 3,14; 5,9-10; Ř 2,16; 2 Te 1,5-10; 2 K 5,10; Ř 14,9-12; Mt 1,21; L 2,30; Sk 4,12; 15,11; Ř 10,9; Tt 2,13; Ž 2,10; 5,9; 7,25; Zj 7,10

Obdobně jako Bůh povolal Izrael, aby jej miloval slibem víry, poslušnosti a službou svědectví, také my potvrzujeme svou lásku k Ježíši Kristu tím, že mu důvěřujeme, posloucháme jej a činíme jej známým.

- a. *Důvěřujeme Kristu.* Věříme svědectví evangelií, že Ježíš z Nazareta je Mesiáš, ten, kterého Bůh určil a poslal, aby naplnil tu jedinečnou misi Izraele Starého Zákona, aby přinesl pozhnání Božího spasení všem národům, jak to Bůh slíbil Abrahamovi.

(1) V Ježíši, počatém Duchem svatým a narozeném z Panny Marie, Bůh přijal naše lidské tělo a žil mezi námi, plně Bůh a plně člověk.

- (2) Ježíš ve svém životě chodil v dokonalé věrnosti a poslušnosti vůči Bohu. Oznamoval a učil Boží království a pro své učedníky byl vzorem, jak musí žít pod Boží vládou.
 - (3) Svou službou a zázraky Ježíš oznamoval a demonstroval vítězství Božího království nad zlem a nad mocnostmi zla.
 - (4) Ve své smrti na kříži, Ježíš vzal na sebe náš hřích, místo nás nesl jeho plnou cenu, odplatu a hanbu, porazil smrt a mocnosti zla a dokončil smíření a vykoupení všeho stvoření.
 - (5) Ve svém tělesném vzkříšení byl Ježíš Bohem ospravedlněn a vyvýšen, dokončil a demonstroval plné vítězství kříže a stal se předchůdcem spaseného lidstva a obnoveného stvoření.
 - (6) Od svého nanebevstoupení Ježíš vládne jako Pán nad celou historií a stvořením.
 - (7) Při svém návratu bude Ježíš vykonávat Boží soud, zničí Satana, zlo a smrt a zřídí celosvětové Boží království.
- b. *Posloucháme Krista.* Ježíš nás volá ke kázni, abychom vzali svůj kříž a následovali ho na cestě sebezapírání, služby a poslušnosti. Řekl: „Jestli mne milujete, dodržujte má přikázání“. „Proč mne oslovujete Pane, Pane a neděláte věci, které říkám“? Jsme vyzýváni k tomu, abychom žili jak žil Kristus a milovali, jako Kristus miloval. Hlásit se ke Kristu a ignorovat jeho přikázání, je nebezpečná hloupost. Ježíš nás varuje, že mnozí, kdo se hlásí k jeho jménu s atraktivními a zázračnými funkcemi, zjistí, že je zamítno, jako činitele zla. 15) Dejme si pozor na Kristovo varování, protože nikdo z nás není imunní vůči tak hroznému nebezpečí.
- c. *Chválíme Krista.* Pouze v Kristu Bůh plně a s konečnou platností zjevil sám sebe a pouze skrze Krista Bůh dosáhl spasení pro svět. Proto klekáme jako učedníci na kolena k nohám Ježíše z Nazareta a říkáme mu s Petrem „Ty jsi Kristus, Syn živého Boha“, a s Tomášem „Můj Pán a můj Bůh“. I když jsme ho neviděli, milujeme jej. A radujeme se s nadějí a těšíme se na den jeho návratu, kdy jej uvidíme takového, jaký je. Do té doby se připojujeme k Petrovi a Janovi a prohlašujeme, že „není v nikom jiném spasení, protože není žádné jiné jméno pod nebem, ve kterém by bylo spasení“.
- 16)

15) L 6,46; J 2,3-6; Mt 7,21-23

16) Mt 16,16; J 20,28; 1 P 1,8; 1 J 3,1-3; Sk 4,12

Znovu se zavazujeme, že budeme svědčit o Ježíši Kristu a celém jeho učení, v celém světě, s vědomím, že takové svědectví můžeme přinášet pouze tehdy, když sami budeme žít v poslušnosti jeho učení.

5. MILUJEME BOHA DUCHA SVATÉHO

Milujeme Ducha svatého v jednotě Trojice s Bohem Otcem a s Bohem Synem. On je Duchem misie, poslaným misionářem Otcem a misionářem Synem, a vdechuje život a sílu do Boží

misijní církve. Milujeme a modlíme se za přítomnost Ducha svatého, protože bez svědectví Ducha Kristu, naše vlastní svědectví je neúčinné. Bez usvědčujícího díla Ducha, naše kázání je marné. Bez darů, vedení a moci Ducha, naše misie je pouze lidským úsilím. A bez ovoce Ducha, naše neatraktivní životy nemohou odrážet krásu evangelia.

- a. Ve Starém Zákoně vidíme Božího Ducha, že je aktivní při stvoření, v díle osvobození a spravedlnosti, a při naplnění a zmocnění lidí ke každému druhu služby. Duchem naplnění proroci se dívali dopředu k přicházejícímu Králi a Služebníkovvi, jehož osoba a dílo by byla vybavena Božím Duchem. Proroci se také dívali k přicházející době, která by se vyznačovala vylitím Božího Ducha, přinesla by nový život, novou poslušnost a prorocké dary všem Božím lidem, mladým i starým, mužům i ženám. 17)
- b. O Letnicích Bůh vylil svého Ducha svatého, jak slíbil skrze své proroky a Ježíše. Posvěcující Duch působí své ovoce v životech věřících, a prvním ovocem je vždycky láska. Duch naplňuje církev svými dary, po kterých „dychtivě toužíme“, jako po nepostradatelném vybavení ke křesťanské službě. Duch nám dává sílu k misii a k velké rozmanitosti práce a služby. Duch nám dává schopnost hlásat a vykládat evangelium, rozlišovat pravdu, efektivně se modlit a vítězit nad temnými mocnostmi. Duch inspiruje a provází nás při bohoslužbách. Duch posiluje a potěšuje učedníky, kteří jsou pronásledováni, nebo souzeni za jejich svědectví Kristu. 18)
- c. Naše angažovanost v misii, bez vedení a moci Ducha svatého, je zbytečná a marná. To platí o misii ve všech jejích rozměrech: v evangelizaci, svědectví, kázni, v úsilí o smíření, v sociální práci, v etické transformaci, v péči o stvoření, v zápasech s mocnostmi zla, ve vymítání démonských duchů, v uzdravování nemocných, v utrpení a vytrvalosti při pronásledování. Všechno, co děláme ve jménu Kristově, se musí dělat pod vedením a v moci Ducha svatého. Z Nového Zákona je to zřetelné v pohledu na život prvotní církve a na učení apoštolů. I dnes je to patrné na ovoci a růstu církví, které jednájí v důvěře v moc Ducha svatého, jsou na něm závislé a očekávají na něj.

17) Gn 1,1-2; Ž 104,27-30; Jb 33,4; Ex 35,30-36,1; Sd 3,10; 6,34; 13,25; Nu 11,16-17.29; Iz 63,11-14; 2 Pt 1,20-21; Mi 3,8; Neh 9,20.30; Za 7,7-12; Iz 11,1-5; 42,1-7; 61,1-3; 32,15-18; Ez 36,23-27; 37,1-14; Jl 2,28-32

18) Sk 2; Ga 5,22-23; 1 Pt 1,2; Ef 4,3-6. 11-12; Ř 12,3-8; 1 K 12,4-11; 14,1; J 20,21-22; 14,16-17. 25-26; 16,12-15; Ř 8,26-27; Ef 6,10-18; J 4,23-24; 1 K 12,3; 14,13-17; Mt 10,17-20; L 21,15

Bez osoby, díla a moci Ducha svatého není pravé a celé evangelium a není autentická biblická misie. Modlíme se za větší probuzení ve vztahu k této biblické pravdě, aby zkušenost s ní se stala realitou ve všech částech světového těla Kristova. Nicméně si uvědomujeme, že tu dochází i ke zneužívání a různým maškarádám, které se dějí ve jménu Ducha svatého, mnohé fenomény se vychvalují a přitom to nejsou dary Ducha svatého, jak nás jasně učí Nový Zákon. Potřebujeme hlubší rozpoznání, pro jasné varování před bludy, pro odhalování podvodných a sobě sloužících manipulátorů, kteří zneužívají duchovní moci ke svému vlastnímu, bezbožnému obohacování. Nadevšechno je dnes velká potřeba soustavného biblického učení a

kázání, konaného v pokorné modlitbě, které by vyzbrojilo prostého křesťana tak, že by rozuměl a radoval se z pravého evangelia a aby rozpoznal a odmítl každé falešné evangelium.

6. MILUJEME BOŽÍ SLOVO

Milujeme Boží slovo v písmech Starého a Nového zákona, jako v ozvěně radostného potěšení žalmisty v Tóře, „Miluji tvá přikázání víc než zlato... ó, jak miluji tvůj zákon“. Přijímáme celou Bibli jako Boží slovo, inspirované Duchem svatým, vyslovené a zapsané lidskými autory. Podřizujeme se mu jako svrchované a jedinečné autoritě, kterou se řídíme ve své víře a ve svém jednání. Dosvědčujeme, že Boží slovo má moc dosáhnout svého cíle spasení. Prohlašujeme, že Bible je konečné psané slovo Boží, nepřekonané žádným dalším zjevením, ale také se radujeme z toho, že Duch svatý osvětluje mysl Božího lidu tak, že Bible dále promlouvá Boží pravdu svěžím způsobem k lidem v každé kultuře. 19)

- a. *Osoba, kterou Bible zjevuje.* Milujeme Bibli, jako nevěsta miluje dopisy svého manžela, ne pro papír, ale pro osobu, která skrze ni promlouvá. Bible nám dává vlastní Boží zjevení jeho identity, charakteru, záměru a činů. Je to primární svědectví o Pánu Ježíši Kristu. Při jejím čtení se s ním setkáváme skrze jeho Ducha, s velkou radostí. Naše láska k Bibli, je výrazem naší lásky k Bohu.
- b. *Příběh, který Bible vypráví.* Bible nám vypráví univerzální příběh o stvoření, pádu, vykoupení v historii a o novém stvoření. Takto klenoucí se vyprávění nám poskytuje koherentní biblický pohled na svět a formuje naši teologii. V centru tohoto příběhu jsou vrcholné spasitelné události kříže a vzkříšení Krista, které tvoří jádro evangelia. Je to tento příběh (ve Starém a Novém Zákoně), který nám říká, kdo jsme, proč tu jsme a kam jdeme. Tento příběh Boží misie popisuje naši identitu, řídí naši misii, a ujišťuje nás, že konec je v Božích rukách. Tento příběh musí tvarovat paměť a naději Božího lidu a ovlivňovat obsah jeho evangelijního svědectví, jak se předává z generace na generaci. Musíme seznamovat druhé s Bibli všemi možnými způsoby, protože její zvěst je pro všechny lidi na celém světě. Proto se znovu vrátíme ke stále pokračujícímu úkolu překládat, šířit a učit Písmo v každé kultuře a v každém jazyce, včetně těch, které jsou převážně orální a nemají písemnou podobu.

19) Ž 119,47-97; 2 Tm 3,16-17; 2 Pt 1,21

- c. *Pravda, kterou Bible učí.* Celá Bible nás učí celou Boží radu, pravdu, kterou Bůh chce, abychom znali. Podřizujeme se jí jako pravdivé a důvěryhodné ve všem co předkládá, protože se jedná o slovo Boha, který nelže, ani neklame. Je jasným a dostačujícím zjevením cesty spasení. Je základem zkoumání a porozumění všem rozměrů Boží pravdy. Žijeme však ve světě plném lži a odmítání pravdy. Mnohé kultury projevují dominantní relativismus, který popírá, že by mohla existovat, nebo být známa nějaká absolutní pravda. Jestli milujeme Bibli, pak musíme obhajovat její nárok na pravdu. Musíme nacházet nové způsoby, jak vyjadřovat biblickou autoritu ve všech kulturách.

Znovu se zavazujeme k úsilí bránit pravdu Božího zjevení, protože milujeme Boží slovo.

- d. *Život, jaký Bible požaduje.* „Sovo je ve tvých ústech a ve tvém srdci, tak abys je poslouchal“. Ježíš a Jakub nás vybízejí, abychom byli činitelé slova a ne jen posluchači. 20) Bible vykresluje kvalitu života, který má být charakteristický jak pro jednotlivé křesťany, tak i pro jejich společenství. Od Abrahama, přes Mojžíše, Žalmisty, proroky a moudrost Izraele, a od Ježíše a apoštolů se učíme, že takový biblický styl života zahrnuje spravedlnost, soucit, pokoru, integritu, pravdivost, sexuální čistotu, štědrost, laskavost, sebezapírání, pohostinnost, lásku, šíření pokoje, schopnost neodplácet, dělat druhým dobře, odpouštět, umět se radovat, umět se spokojit – v kombinaci toho všeho žít a tím uctívat a slavit Boha a být mu věrný.

Vyznáváme, že se nám snadno mluví o lásce k Bibli, bez toho, že bychom milovali život, který Bible učí - život náročné poslušnosti Boha skrze Ježíše. Přitom nic nedoporučuje evangelium víc, než proměněný život a naopak, nic nepoškozuje dobrou pověst, než osobní rozporuplnost. Naším posláním je, chovat se a žít tak, aby to bylo důstojné evangelia Kristova a dokonce být jeho „ozdobou“, zvyšovat jeho krásu svatým životem. 21) Kvůli Kristovu evangeliu proto chceme znovu usilovat o to, abychom svou lásku k Božímu slovu dokazovali tím, že mu budeme věřit a podle něj žít. Neexistuje biblická misie, bez života v poslušnosti Bible.

7. MILUJEME BOŽÍ SVĚT

Sdílíme Boží soucit s jeho světem, milujeme všechno, co Bůh stvořil, radujeme se z Boží prozřetelnosti a spravedlnosti, kterou projevované svému stvoření a hlásáme dobrou zprávu všemu stvoření a všem národům. Vyhlížíme den, kdy země bude naplněna známostí Boží slávy, tak jako vody pokrývají moře. 22)

- a. *Milujeme svět Božího stvoření.* Tato láska není pouze sentimentální náklonnost k přírodě (kterou Bible nikde nepřikazuje), tím méně panteistické uctívání přírody (které Bible přímo zakazuje). Správněji řečeno, je to logický důsledek naší lásky k Bohu, když pečujeme o to, co mu patří. “Země patří Hospodinu, i všechno, co je na

20) Dt 30,14; Mt 7,21-27; L 6,46; Jk 1 22-24

21) *The Manila Manifesto* § 7; Tt 2,9-10

22) Ž 145,9.13.17; 104,27-30; 50,6; Mk 16,15; Ko 1,23; Mt 28,17-20; Abk 2,14

ni“. Země je majetkem Boha, kterého milujeme a posloucháme. Pečujeme o zemi prostě proto, že patří tomu, kterého oslovujeme Pane. 23)

Země je stvořena, udržována a vykoupena Kristem. 24) Nemůžeme říkat, že milujeme Boha a přitom poškozovat to, co patří Kristu, právem stvoření, vykoupení a právem dědičným. Pečujeme o zemi a odpovědně užíváme její nesmírné zdroje, ne podle důvodů sekulárního světa, ale kvůli Pánu. Jestliže Ježíš je Pánem celého světa,

nemůžeme oddělit náš vztah ke Kristu od toho, jak se chováme ve vztahu k zemi. Jestliže hlásáme evangelium, které říká, že „Ježíš je Pán“, pak hlásáme evangelium, které zahrnuje i zemi, protože Kristus panuje i nad vším stvořením. Péče o stvoření je tudíž předmětem evangelia, které Kristovo panství zahrnuje.

Taková láska k Božímu stvoření vyžaduje naše vyznání, že máme svůj podíl na destrukci, plýtvání a znečištění přírodních zdrojů země a na jedovaté modloslužbě konzumního způsobu života. Zavazujeme se k naléhavé a prorocké ekologické odpovědnosti. Podporujeme křesťany, jejichž zvláštní misijní poslání je obhajoba životního prostředí, jako i ty, kdo zasvětili svůj život božskému plnění mandátu, pečovat o potřeby a blaho lidí tím, že jednají jako odpovědní správci. Bible vyhlašuje Boží spasitelný záměr se *stvořením* samým. Integrální misie znamená rozpoznávat, prohlašovat a žít biblickou pravdu, že evangelium je Boží dobrou zprávou, kvůli kříži a vzkříšení Ježíše Krista jak pro jednotlivé lidi, *tak i* pro společnost a *tak i* pro stvoření. Všechny tři oblasti jsou porušené a trpí, kvůli hříchu; na všechny tři oblasti se vztahuje vykupitelská Boží láska; všechny tři oblasti musí být součástí pozorné misie Božího lidu.

- b. *Milujeme svět národů a kultur.* „Z jednoho člověka Bůh stvořil všechny národy lidstva, aby žily na celé tváři země“. Etnická rozdílnost je Boží dar stvoření a bude zachována v novém stvoření, kde bude osvobozena od našeho padlého rozdělování a rivality. Naše láska ke všem národům reflektuje Boží zaslíbení o požehnání všech národů na zemi a o Boží misii za účelem stvořit si národ, povoláný z každého kmene, jazyka, národa a lidu. Musíme milovat všechno, co Bůh vyvolil a požehnal, což zahrnuje všechny kultury. Historicky, křesťanská misie, i když něco pokazila svými destruktivními chybami, sloužila jako nástroj ochrany a zachování domorodých kultur a jejich jazyků. Božská láska ovšem také zahrnuje kritické rozpoznání, protože každá kultura ukazuje nejen pozitivní doklady o představě Boha v životech lidí, ale také negativní rukopis Satana a hříchu. Rádi bychom viděli evangelium zasazené a včleněné do všech kultur, aby je obnovovalo zevnitř a ukazovalo Boží slávu a zářící

23) Ž 24,1; Dt 10,14

24) Ko 1,15-20; Žd 1,2-3

plnost Krista. Těšíme se na bohatství, slávu a nádheru všech kultur, přivedených do Božího města – vysvobozených a očištěných od všech hříchů, obohacujících nové stvoření. 25)

Taková láska ke všem národům vyžaduje, abychom odmítli zlo rasizmu a etnocentrismu, a přistupovali ke každému etniku a kulturní skupině s úctou a respektem, na základě jejich hodnoty před Bohem ve stvoření a vykoupení. 26)

Taková láska také vyžaduje, abychom evangelium šířili všude, mezi všemi národy a kulturami. Žádný národ, ať žid, či pohan, není vyňatý ze sféry velkého poslání. Evangelizace plyne ze srdcí, která jsou naplněna Boží láskou k těm, kteří jej ještě neznají. Zahanbeni vyznáváme, že je ve světě ještě mnoho národů, které ještě nikdy neslyšely zvěst o Boží lásce v Ježíši Kristu. Obnovujeme závazek, který inspiroval Lausannské hnutí v jeho počátcích, použít každý možný prostředek k tomu, abychom s evangeliem dosáhli ke všem národům.

- c. *Milujeme chudé a trpící tohoto světa.* Bible nám říká, že Pán miluje všechno své stvoření, zastává se utiskovaných, miluje cizince, sytí hladové, podpírá sirotky a vdovy. Bible také ukazuje, že Bůh chce toto všechno dělat prostřednictvím lidí, kteří jsou ochotni k takovým činům. Bůh činí odpovědnými zvláště ty, kdo jsou ve vedoucích postaveních společnosti v politice a v soudnictví. 28) Ale všem Božím lidem se přikazuje – skrze zákon a proroky, Žalmisty a knihy moudrosti, skrze Ježíše a Pavla, Jakuba a Jana – aby reflektovali Boží lásku a spravedlnost, praktickou láskou a spravedlností vůči potřebným. 29)

Taková láska k chudým vyžaduje nejen milosrdenství a skutky soucitu, nýbrž také aktivní odpor vůči každému útisku a vykořisťování chudých. „Nesmíme se bát kritizovat zlo a nespravedlnost ať existují kdekoliv“. 30) Se zahanbením vyznáváme, že v této záležitosti jsme zklamali a neprojevovali Boží soucit a neprojevovali Boží lásku a Boží charakter, a nečinili jsme Boží vůli. Chceme se nově zasazovat o spravedlnost, být solidární a zastávat se lidí na okraji společnosti i těch, kdo jsou utiskováni. Uvědomujeme si, že je to zápas proti zlu, v dimenzi duchovního boje, který lze vést pouze skrze vítězství na kříži a vzkříšení, v moci Ducha svatého a se soustavnou modlitbou.

25) Sk 17,26; Dt 32,8; Gn 10,31-32; 12,3; Zj 7,9-10; 21,24-27

26) Sk 10,35; 14,17; +7,27

27) Ž 145,9.13.17; 147,7-9; Dt 10,17-18

28) Gn 18,19; Ex 23,6-9; Dt 16,18-20; Jb 29,7-17; Ž 72,4.12-14; 82; Př 31,4-9; Jr 22,1-3; Da 4,27

29) Ex 22,21-27; Lv 19,33-34; Dt 10,18-19; 15,7-11; Iz 1,16-17; 58,6-9; Am 5,11-15.21-24; Ž 112;

Jb 31,13-23; Př 14,31; 19,17; 29,7; Mt 25,31-46; L 14,12-14; Ga 2,10; 2 K 8-9; Ř 15,25-27;

1 Tm 6,17-19; Jk 1,27; 2,14-17; 1 J 3,16-18

30) The Lausanne Covenant § 5

- d. *Milujeme své bližní, jako sami sebe.* Ježíš vyzýval své učedníky, aby plnili toto přikázání, jako druhé největší v zákonu, ale pak je radikálně prohloubil požadavek (ve stejné kapitole) „miluj cizince jako sám sebe“, na příkaz „miluj své nepřátele“. 31)

Taková láska k našim bližním vyžaduje, abychom jednali se všemi lidmi v duchu evangelia, v poslušnosti Kristova evangelia a v následování Kristova příkladu. Tato láska k bližním objímá lidi jiných náboženství, a vztahuje se i na ty, kdo nás nenávidí, uráží nás a pronásledují, a třeba nás i zabíjejí. Ježíš nás učí, že na lež máme odpovídat pravdou, a s těmi, kdo nám dělají zle, jednat laskavě, milosrdně a odpouštět jim, na násilí a vraždění jeho

učedníků odpovídat sebe-obětí, abychom tak přiváděli lidi k němu, a přelomili tak řetěz zla. Důrazně odmítáme cestu násilí při šíření evangelia, a zříkáme se pokušení odpovídat odplatou těm, kdo nám ubližují. Taková neposlušnost je neslučitelná s příkladem a s učením Krista a Nového Zákona. 32) Současně, naše povinnost lásky vůči našim trpícím bližním od nás očekává, že budeme pro ně žádat spravedlnost odvoláním se k právním a státním autoritám, které mají jednat jako Boží služebníci, a trestat ty, kdo dělají něco špatného. 33)

- e. *Svět, který nemilujeme.* Svět dobrého Božího stvoření se stal světem lidského a satanského vzdoru vůči Bohu. Máme příkaz *nemilovat* takový svět hříšné touhy, nenasytlosti a lidské pýchy. S lítostí vyznáváme, že právě takové znaky světskosti často znetvořují naši křesťanskou přítomnost, a jsou v rozporu s naším svědectvím evangelia. 34)

Nově se zavazujeme, že nechceme flirtovat s padlým světem a s jeho pomíjivými vášněmi, ale budeme milovat celý svět, jak jej Bůh miluje. Milujeme svět ve svaté touze po vykoupení a obnově všeho stvoření a všech kultur v Kristu, shromáždění Božího lidu ze všech národů ke konci světa, a ukončení vši destrukce, chudoby a nepřátelství.

8. MILUJEME BOŽÍ EVANGELIUM

Jako učedníci Ježíše, jsme lidmi evangelia. Jádrem naší identity je naše zaujetí biblickou dobrou zprávou o spasitelném díle Božím, skrze Ježíše Krista. Jsme spojeni naší zkušeností s Boží milostí v evangeliu a naší motivací šířit známost evangelia milosti do končin světa, každým možným způsobem.

- a. *Milujeme dobrou zprávu ve světě špatných zpráv.* Evangelium se zaměřuje na zoufalé důsledky lidského hříchu, chyb a potřeb. Na lidi, kteří žijí v odporu vůči Bohu, odmítají Boží autoritu a neposlouchají Boží slovo. V tomto hříšném postavení jsme odcizeni Bohu, jeden druhému, i stvořitelskému řádu. Hřích zasluhuje Boží odmítnutí. Ti, kdo odmítají činit pokání a „neposlouchají evangelium našeho Pána Ježíše Krista,

31) Lv 19,34; Mt 5,43-44

32) Mt 5,38-39; L 6,27-29; 23,34; Ř 12,17-21; 1 Pt 3,18-23; 4,12-16

33) Ř 13,4

34) 1 J 2,15-17

budou potrestáni věčnou zkázu a odloučení od Boží přítomnosti“. 35) Účinky hříchu a moci zla zkorumpovaly každý rozměr lidské osobnosti (duchovní, tělesný, intelektuální a vztahový). Prostoupily kulturní, ekonomický, sociální, politický a náboženský život ve všech kulturách a ve všech generacích historie. Způsobily nezměrné utrpení lidské rase a škodu Božím stvoření. Na tomto ponurém pozadí, biblické evangelium je skutečně dobrou zprávou.

- b. *Milujeme příběh, který evangelium vypráví.* Evangelium ohlašuje dobrou zprávu historických událostí života, smrti a vzkříšení Ježíše z Nazareta. Jako syn Davidův, zaslíbený Mesiáš Král, Ježíš je ten, skrze kterého jediného Bůh ustavil své království a jednal pro spasení světa, umožnil všem národům na zemi, aby byly požehnány, jak to slíbil Abrahamovi. Pavel definuje evangelium vyjádřením, že „Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem, byl pohřben a byl vzkříšen třetí den podle Písem, a zjevil se Petrovi a pak dvanácti“. Evangelium prohlašuje, že na Kristově kříži Bůh v osobě svého Syna na našem místě na sebe vzal zasloužené odsouzení našeho hříchu. Stejným velkým aktem spasení dokončil, obhájil a skrze vzkříšení vyhlásil, že Bůh získal rozhodující vítězství nad Satanem, nad smrtí a nad všemi mocnostmi zla, osvobodil nás od jejich moci a od strachu, a zajistil jejich konečné zničení. Bůh dokončil smíření věřících se sebou a jednoho s druhým, napříč všem hranicím a nepřátelství. Bůh také dokončil svůj záměr o konečném smíření celého stvoření, a v tělesném vzkříšení Ježíše nám dal první ovoce nového stvoření. „Bůh byl v Kristu, když usmířil svět se sebou“. 36) Jak milujeme příběh evangelia!
- c. *Milujeme ujištění, které evangelium přináší.* Jedině důvěrou Kristu samému jsme sjednoceni s Kristem skrze Ducha svatého a jsme před Bohem ospravedlněni v Kristu. Jestliže jsme ospravedlněni vírou, máme pokoj s Bohem a nebudeme odsouzeni. Naše hříchy nám budou odpuštěny. Jsme znovuzrozeni k živé naději a máme podíl na Kristově vzkříšeném životě. Jsme adoptováni za spoludědice s Kristem. Stáváme se občany Božího lidu smlouvy, členy Boží rodiny, a místem Božího přebývání. Tím, že důvěřujeme Kristu, máme plnou jistotu spasení a věčného života, protože naše spasení zcela závisí ne na nás, ale na díle Kristově a na Božím zaslíbení. „Nic v celém stvoření nás nemůže odloučit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu“. 37) Jak milujeme zaslíbení evangelia!
- d. *Milujeme proměnu, kterou evangelium způsobuje.* Evangelium je Boží moc, která působí ve světě a proměňuje život. „Je mocí Boží ke spasení každého, kdo věří“. 38) Pouze víra je tím prostředkem, skrze který přijímáme požehnání a ujištění evangelia. Avšak spasitelná víra nikdy nezůstává sama, nutně se musí projevit poslušností.

35) Gn 3; 2 Te 1,9

- 2 K 5,19

36) Mk 1,1.14-15; Ř 1,1-4; 4; 1 K 15,3-5; 1 Pt 2,24; Ko 2,15; Žd 2,14-15; Ef 2,14-18; Ko 1,20;

37) Ř 4; Fp 3,1-11; Ř 5,1-2; 8,1-4; Ef 1,7; Ko 1,13-14; 1 Pt 1,3; Ga 3,26-4,7; Ef 2,19-22; J 20,30-31; 1 J 5,12-13; Ř 8,31-39

38) Ř 1,16

Křesťanská poslušnost je „víra, která se projeví láskou“. 39) Nejsme spaseni tím, že děláme dobré skutky, ale když jsme spaseni pouhou vírou, jsme „stvořeni v Kristu Ježíši, abychom konali dobré skutky“. 40) „Véra sama, jestli není provázena skutky, je mrtvá“. 41) Pavel viděl etickou proměnu, kterou evangelium působí, jako dílo Boží milosti - milosti, která dosáhla našeho spasení Kristovým prvním příchodem, a milosti, která nás učí žít eticky, ve světle jeho druhého příchodu. 42) Pro Pavla „poslouchat evangelium“ znamenalo jak spolehnout se na

milost, tak i dát se milostí učit. 43) Cílem Pavlovy misie bylo, vyvolat „poslušnost víry“ mezi všemi národy. 44) Tento silně smluvní jazyk připomíná Abrahama. Abraham věřil Božím slibům, což mu bylo započítáno jako spravedlnost, a pak poslouchal Boží příkazy a tím projevoval svoji víru. „Abraham věřil... a proto poslouchal“. 45) Pokání a víra v Ježíše Krista, jsou prvními projevy poslušnosti evangelia; stálá poslušnost Božích přikázání je cestou života, kterou evangelijní víra umožňuje, skrze posvěcení Ducha svatého. 46) Poslušnost je tudíž živým důkazem, i ovocem spasitelné víry. Poslušnost je také měřítkem naší lásky k Ježíši. „Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje“. 47) „Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání“. 48) Jak milujeme moc evangelia!

9. MILUJEME BOŽÍ LID

Božími lidmi jsou lidé všech věků a ze všech národů, které Bůh v Kristu miloval, vyvolil, povolal, spasil a posvětil, a tak se stali jeho vlastnictvím, aby sdíleli Kristovu slávu, jako občané nového stvoření. Jako ti, které Bůh miluje od věků navěky a skrze celou naši bouřlivou a odbojnou historii, máme příkaz, abychom se navzájem milovali. „Protože nás Bůh tak miloval, máme se i my navzájem milovat“, a tak být imitátory Boha...a žít životem lásky, „jako nás Kristus miloval a dal sám sebe za nás“. Vzájemná láska v Boží rodině není pouze žádoucí volba, ale příkaz, kterému nelze uniknout. Taková láska je prvním důkazem poslušnosti evangelia, nutným výrazem naší poddanosti Kristovu panství a účinným nástrojem světové misie. 49)

39) Ga 5,6

40) Ef 2,10

41) Jk 2,17

42) Tt 2,11-14

43) Ř 1,18-19; 16,19; 2 K 9,13

44) Ř 1,5; 16,26

45) Gn 15,6; Ga 6,6-9; Žd 11,8; Jk 2,20-24

46) Ř 8,4

47) J 14,21

48) 1 J 2,3

49) 2 Te 2,13-14; 1 J 4,11; Ef 5,2; 1 Te 1,3; 4,9-10; J 13,35

- a. *Láska volá k jednotě.* Ježíšův příkaz, aby jeho učedníci milovali jeden druhého, souvisí s jeho modlitbou, aby byli jedno. Jak příkaz, tak i modlitba, mají misijní záměr – „aby svět poznal, že jste moji učedníci“, a aby „svět poznal, že ty (můj Otec) jsi mne poslal“. 50) Nejmocnějším, přesvědčivým znamením pravdy evangelia je, když jsme jednotní v lásce, přes bariéry zakořeněných hranic – rozdílů ras, barvy, pohlaví, sociálních tříd, ekonomických výhod, nebo politického zaměření. Nicméně, je několik věcí, které kazí naše svědectví: když jako křesťané žijeme a zastáváme stejná

rozdělení i mezi sebou. Usilovně hledejme nová globální partnerství uvnitř těla Kristova, napříč všemi kontinenty, která by byla zakořeněna v hluboké vzájemné lásce, vzájemné podřízenosti, účinném ekonomickém sdílení se, bez svazující, nebo nezdravé závislosti. Usilujeme o to, abychom nejen demonstrovali svoji jednotu v evangeliu, ale také kvůli jménu Kristovu a Boží misii v celém světě.

- b. *Láska volá po upřímnosti.* Láska říká pravdu zdvořile. Nikdo nemiloval Boží lid víc než proroci Izraele a Ježíš sám. Ale nikdo je nekonfrontoval s pravdou o jejich selháních, modloslužbě a vzpouře proti jejich Pánu smlouvy upřímněji. Vyzývali přítom Boží lid k pokání, aby jim bylo odpuštěno a aby tak byli očistěni k službě na Boží misii. Stejný hlas prorocké lásky musí lidé slyšet i dnes, ze stejných důvodů. Naši lásku k Boží církvi provází bolestivý zármutek nad hašteřivostí mezi námi, která znetvořuje tvář našeho drahého Pána Ježíše Krista a skrývá jeho krásu před světem – před světem, který tak zoufale potřebuje, aby byl k němu přiveden.
- c. *Láska vyzývá k solidaritě.* Vzájemná láska v sobě zahrnuje zvláštní péči o ty, kdo jsou pro svoji víru a svědectví pronásledováni. Jestli jedna část těla trpí, trpí spolu s ní celé tělo. My všichni jsme „společníci v utrpení, i králování a trpělivé vytrvalosti v Ježíši“.
51) Zavazujeme se k účasti na utrpení členů Kristova těla v celém světě, pomocí informací, modlitby, zastávání se a jiných prostředků podpory. Taková účast ovšem není jen nějakým cvičením se v lítosti, ale také se snaží učit, čemu nás trpící může naučit a co může dát těm částem Kristova těla, které netrpí stejným způsobem. Je pro nás varováním, že ta církev, která se cítí dobře ve svém bohatství a ve svém dostatku, by mohla být podobná církvi v Laodicei, kterou Ježíš vidí jako slepou vůči své chudobě, a u které se cítí jako cizinec přede dveřmi. 52)

Ježíš povolává všechny své učedníky, aby tvořili jednu rodinu mezi národy, smířené společenství, ve kterém jsou odstraněny všechny hříšné bariéry, díky jeho milosti smíření. Tato církev je společenstvím smíření, poslušnosti a lásky ve společenství Ducha svatého, a zrcadlí se v ní nádherné Boží vlastnosti a milostivé charakteristiky Krista a projevuje se v ní mnohobarevná Boží moudrost. Nejzřetelnějším výrazem přítomnosti Božího království je církev, jako společenství smířených lidí, kteří nežijí pro sebe, ale pro svého Spasitele, který je miluje a dal sám sebe za ně.

50) J 13,34-35; 17,21

51) Žd 13,1-3; 1 K 12,26; Zj 1,9

52) Zj 3,17-20

11. MILUJEME BOŽÍ MISII

Věnujeme se světové misii proto, že je centrální v našem porozumění Bohu, Bibli, církvi, lidské historii, i nejvzdálenější budoucnosti. Celá Bible zjevuje Boží misii, aby přivedla všechny věci na nebi i na zemi k jednotě pod Kristem, smířené skrze krev jeho kříže. Naplněním své misie chce Bůh stvoření zkažené hříchem a zlem proměnit v nové stvoření, ve kterém by už nebyl hřích, ani prokletí. Bůh chce naplnit svůj slib daný Abrahamovi a požehnat

všem národům země, skrze evangelium Ježíše, Mesiáše, semene Abrahama. Bůh chce porušený svět národů, které jsou rozptýlené pod Božím soudem, proměnit v nové lidstvo, vykoupené krví Kristovou ze všech kmenů, národů a jazyků, a chce je shromáždit, aby uctívali našeho Boha a Spasitele. Bůh zničí mocnosti smrti, korupce a násilí, když se Kristus vrátí, aby ustavil svou věčnou vládu života, spravedlnosti a míru. Pak Bůh, Immanuel, bude přebývat s námi, a království světa se stane královstvím našeho Boha a jeho Krista a on bude vládnout na věky věků. 53)

- a. *Náš podíl na Boží misii.* Bůh povolává své lidi, aby měli účast na jeho misii. Církev ze všech národů, skrze Mesiáše Ježíše, stojí v kontinuitě s Božím lidem Starého Zákona. Spolu s nimi jsme byli povoláni skrze Abrahama, a pověření posláním, abychom byli pozehnáním a světlem národům. Spolu s nimi máme být formováni a vyučováni zákonem a proroky k tomu, abychom byli společenstvím svatosti, soucitu a spravedlnosti, ve světě hříchu a utrpení. Byli jsme vykoupeni skrze kříž a vzkříšení Ježíše Krista, a zmocnění Duchem svatým, abychom vydávali svědectví o tom, co Bůh učinil v Kristu. Církev je tu pro to, aby uctívala a oslavovala Boha po všechny věky, a aby měla účast na proměňující Boží misii v průběhu dějin. Naše misie se cele odvíjí od misie Boží, směřuje k celému Božímu stvoření, a stojí na jejím středu, na spasitelném vítězství kříže. Toto je lid, ke kterému patříme, jehož víru vyznáváme a účastníme se na jeho misii.
- b. *Integrita naší misie.* Zdrojem vši naší misie je to, co Bůh vykonal v Kristu pro vykoupení celého světa, jak nám to odhaluje Bible. Naším evangelizačním úkolem je, seznámit s touto dobrou zprávou všechny národy. *Kontextem* naší misie je svět, ve kterém žijeme, svět hříchu, utrpení, nespravedlnosti a porušeného stvoření, mezi které nás Bůh posílá, abychom mu projevovali lásku a sloužili mu, kvůli Kristu. Veškerá naše misie musí proto reflektovat spojení evangelizace a oddané angažovanosti ve světě, ke které nás vyzývá a volá celé biblické zjevení Božího evangelia.

„Evangelizace sama je proklamací historického, biblického Krista jako Spasitele a Pána, s výhledem přesvědčovat lidi, aby k němu přišli osobně, aby tak byli smířeni s Bohem... Výsledkem evangelizace je poslušnost Krista, začlenění do jeho církve a odpovědná služba ve světě... Potvrzujeme, že evangelizace a sociálně-politické zapojení, jsou součástí naší křesťanské služby. Protože obojí je nezbytným výrazem naší doktríny Boha a lidstva, naší lásky k našim bližním a naší poslušnosti Ježíše

53) Ef 1,9-10; Ko 1,20; Gn 1-12; Zj 21-22

Krista...Spasení, které hlásáme, má proměňovat celou naši osobní a sociální odpovědnost. Víra bez skutků je mrtvá“ (54)

„Integrální misie je hlásání a demonstrace evangelia. Nejde o to, aby se prostě evangelizace a sociální zapojení konaly vedle sebe. V celistvé misii, naše zvěstování evangelia má sociální důsledky v tom, že voláme lidi k lásce a pokání, ve všech

oblastech života. A naše sociální aktivity mají evangelizační důsledky, když svědčíme o proměňující milosti Ježíše Krista. Jestliže ignorujeme svět, zrazujeme Boží slovo, které nás vysílá sloužit světu. Jestliže ignorujeme slovo Boží, nemáme světu co přinést“ (55)

Zavazujeme se k integrálnímu a dynamickému cvičení ve všech dimenzích misie, ke které Bůh církev volá.

- *Bůh nám přikazuje, abychom seznamovali všechny národy s pravdou Božího zjevení a s evangeliem Boží spasitelné milosti skrze Ježíše Krista, abychom volali všechny lidi k pokání, víře, křtu a k poslušnému učednictví.*
- *Bůh nám přikazuje, abychom reflektovali jeho vlastní charakter soucitnou péčí o potřebné, a demonstrovali hodnoty a moc království Božího úsilím o spravedlnost a mír, a péčí o Boží stvoření.*

V odpovědi na Boží nezměrnou lásku k nám v Kristu a z naší veliké lásky k němu, se znovu odevzdáváme, s pomocí Ducha svatého, plné poslušnosti všeho, co Bůh přikazuje, se sebezapírající pokorou, radostí a odvahou. Obnovujeme tuto smlouvu s Pánem, kterého milujeme, protože on jako první miloval nás.

54) The Lausanne Covenant, § 4 a 5

55) The Micah Declaration on Integral Mission

ČÁST II

PRO SVĚT, KTERÉMU SLOUŽÍME:

VÝZVA K AKCI, Z KAPSKÉHO MĚSTA

ÚVOD

Naše smlouva s Bohem spojuje spolu lásku a poslušnost. Bůh se raduje z našeho „díla, které vypůsobila víra“ a z naší „práce, inspirované láskou“ 56), protože „jsme Boží spolupracovníci, stvořeni v Kristu Ježíši k tomu, abychom konali dobré skutky, které pro nás Bůh připravil, abychom konali“. 57)

Jako členové celosvětové církve Ježíše Krista se snažíme naslouchat Božímu hlasu skrze Ducha svatého. Naslouchali jsme jeho hlasu, který k nám přicházel z jeho psaného slova, ve výkladech Efezským a skrze hlasy jeho lidu z celého světa. Našich šest hlavních témat kongresu poskytovalo rámec, ve kterém vyvstávaly jednak výzvy, kterým církev Kristova ve světě čelí, ale i priority pro budoucnost. Tím nechceme říci, že tyto výzvy jsou jediné, na které se má církev zaměřit, nebo že priority jsou všude stejné.

IIA. PŘINÁŠET SVĚDECTVÍ O KRISTOVĚ PRAVDĚ V PLURALISTICKÉM, GLOBÁLNÍM SVĚTĚ

1. Pravda a osoba Krista

Ježíš Kristus je pravda celého vesmíru. Protože Ježíš *je* pravda, pravda v Kristu je (i) osobní, stejně jako věčná; universální, stejně jako i kontextuální; nejzazší, jako i přítomná.

- a. Jako učedníci Kristovi jsme povoláni být lidmi pravdy.
 - (1) Musíme pravdu *žít*. Žít pravdu znamená, být tváří Ježíše, skrze kterého je zjevována sláva evangelia zaslepeným myslím. Lidé uvidí pravdu ve tvářích těch, kteří žijí své životy pro Ježíše věrností a láskou.
 - (2) Musíme *hlásat* pravdu. Mluvené hlásání pravdy evangelia zůstává tím prvořadým úkolem v naší misii. Nelze je oddělit od života pravdy. Skutky a slova musí jít spolu.
- b. Vyzýváme představitele církví, pastory a evangelisty, aby kázali a učili plnost biblického evangelia, jak to dělal Pavel, v celém jeho kosmickém dosahu a pravdě. Musíme přinášet evangelium ne pouze jako nabídku osobního spasení, nebo jako lepší řešení, než jaké mohou poskytnout jiní bohové, ale jako Boží plán pro celý vesmír v Kristu. Lidé někdy *přicházejí* ke Kristu, aby uspokojili své osobní potřeby, ale s Kristem *zůstanou*, když poznají, že Kristus je pravdou.

56) 1 Te 1,3

57) Ef 2,10

2. Pravda a výzva pluralismu

Kulturní a náboženská pluralita je skutečností, ve které například křesťané v Asii žijí po celá staletí. Různá náboženství a každé tvrdí, že jejich cesta je cestou pravdy. Většina z nich se snaží respektovat práva ostatních náboženství a žijí vedle sebe. Nicméně postmoderní, relativistický pluralismus je jiný. Jeho ideologie neuznává absolutní, nebo univerzální pravdu. I když toleruje požadavky pravdy, vidí je pouze jako kulturní výtvoř. (Tento postoj je logicky sebe-destruktivní, protože své tvrzení, že není jedna absolutní pravda, předkládá jako jednu absolutní pravdu.) Takový pluralismus považuje „toleranci“ za nejvyšší hodnotu, ale může se projevat i v despotických podobách v zemích, kde ve veřejnosti převládá sekularismus, nebo despotický ateismus.

- a. Toužíme vidět větší angažovanost a tvrdou práci v silné apologetice. Musí se odehrávat ve dvou rovinách.
 - (1) Je nutné identifikovat, vybavit a modlit se za ty, kdo se mohou na nejvyšší intelektuální a společenské rovině věnovat debatám a obraně biblické pravdy na veřejné scéně.
 - (2) Vyzýváme církevní představitele a pastory, aby vybavili všechny věřící odvahou a takovými nástroji, kterými by byli schopni objasňovat pravdu s prorockou relevancí v každodenní veřejné konverzaci a tak zaujmout každý aspekt kultury, ve které žijeme.

3. Pravda a pracoviště

Bible nám ukazuje Boží pravdu o lidské práci jako součásti dobrého Božího záměru se stvořením. Bible vidí celý náš život práce v oblasti služby, tak, jak v různých povoláních sloužíme Bohu. V kontrastu k tomu, klam dělení na „svaté a sekulární“ pronikl do myšlení a jednání církve. Toto rozdělení nám říká, že náboženské aktivity náležejí Bohu, zatímco jiné aktivity ne. Většina křesťanů tráví většinu svého času v práci, o které se mohou domnívat, že má malou duchovní hodnotu (tak zvaná sekulární práce). Ale Bůh je Pánem *celého* života. „Cokoliv děláte, dělejte to celým svým srdcem, jako pro Pána, ne pro lidi“, 58) říká Pavel otrokům, pracujícím na pohanském pracovišti.

Přes enormní evangelizační příležitosti na pracovišti, kde dospělí křesťané mají nejvíce vztahů s nekřesťany, málo církví má vizi, jak na využití těchto příležitostí své lidi připravit. Chybovali jsme, když jsme práci jako takovou nepovažovali za biblicky významnou, když jsme nepřinášeli celý život pod panství Kristovo.

- a. Toto rozdělení na sekulární a svaté vidíme jako velikou překážku v mobilizaci všech Božích lidí v Boží misii, a vyzýváme křesťany v celém světě, aby odmítli tyto

58) Ko 3,23

nebiblické předpoklady a aby odolávali jejich ničivým účinkům. Odmítáme tendence vidět službu a misií (místní, i napříč kulturami), jako práci hlavně církví placených služebníků a misionářů, kteří tvoří jen nepatrné procento celého těla Kristova.

- b. Povzbuzujeme všechny věřící, aby přijali a konali svoji vlastní každodenní službu a misií všude tam, kam je Bůh povolal, aby pracovali. Vyzýváme pastory a představitele církví, aby lidi podporovali v takové službě – ve společnosti a na pracovišti – „aby připravili svaté k dílu služby“ – v každé oblasti jejich života.
- c. Musíme usilovně učit všechny Boží lidi, aby byli učedníky v celém svém životě, to znamená žít, myslet, pracovat a mluvit z biblického postoje a s misijní efektivností na každém místě a za všech okolností každodenního života a práce.

Křesťané v mnoha dovednostech, řemeslníci, obchodníci a lidé z dalších profesí, se často dostanou na místa, na která se evangelisté a misijní pracovníci nedostanou. Co tito „výrobci stanů“ a různí podnikatelé dělají na svém pracovišti, musíme oceňovat jako součást služby místní církve.

- d. Naléháme na vedoucí pracovníky církve, aby viděli strategický význam služby na pracovišti, a aby mobilizovali, vybavili a vysílali členy svých církví jako misionáře na svých pracovištích, jak ve svých místních podmínkách, tak i do zemí, které jsou uzavřené tradičním formám svědectví evangelia.
- e. Vyzýváme vedoucí misionáře, aby plně integrovali „výrobce stanů“ do globální misijní strategie.

4. Pravda a globalizovaná média

Zavazujeme se k obnově kritického a kreativního zapojení se do spolupráce s médií, jako součástí seznamování s pravdou Kristovou v naší mediální kultuře. Musíme to dělat jako velvyslanci pravdy, milosti, lásky, míru a spravedlnosti.

Ztotožňujeme se s následujícími hlavními potřebami:

- a. *Povědomí médií*: pomáhat lidem, aby víc kriticky posuzovali zprávy, které slyší, a aby si uvědomovali i světový názor, který je za nimi. Média mohou být neutrální, a někdy k evangeliu přátelská. Ale ukazují také pornografii, násilí a mohou vzbuzovat touhu po něčem špatném. Vyzýváme pastory a církve, aby se k těmto otázkám stavěli otevřeně a aby vyučovali a vedli věřící k odolávání takovým tlakům a pokušením.
- b. *Přítomnost médií*: ukázat autentické a důvěryhodné vzory funkcí a komentátorů hlavních mediálních zpráv, i zábavných médií a pochvalně mluvit o těchto povoláních, jako o důstojných prostředcích vlivu pro Krista.
- c. *Mediální služby*: vyvinout tvůrčí, kombinované a interaktivní využívání „tradičních“, „starých“ a „nových“ médií, a jejich pomocí komunikovat Kristovo evangelium v kontextu holistického biblického pohledu na svět.

5. Pravda a umění v misii

Máme dar kreativity, protože neseme Boží podobu. Umění ve svých mnoha formách je integrální součástí toho, co jako lidé děláme a může odrážet něco z Boží krásy a pravdy. Umělci ve svých nejlepších projevech vypráví pravdu a tak umění představuje jednu z důležitých způsobů, jak vyjadřovat pravdu evangelia. Drama, tanec, příběh, hudba a vizuální představa může být výrazem jak narušené reality, tak i naděje, která je vyjádřena v evangeliu, že všechny věci budou nové.

Ve světě misie je umění dosud nevyužitým zdrojem. Povzbudíme křesťany k větší aktivitě v oblasti umění.

- a. Rádi bychom viděli církve ve všech kulturách, že aktivně zapojuje umění, jako kontext misie tím, že:
 - (1) přináší umění zpět do života společenství víry jako právoplatný a hodnotný komponent našeho povolání k učenictví;
 - (2) podporuje lidi s uměleckým obdarováním, zvláště bratry a sestry v Kristu, aby se ve své práci mohli rozvíjet;
 - (3) nechává umění sloužit jako příznivé prostředí, ve kterém si můžeme vážit a poznávat bližního i cizince;
 - (4) respektovat kulturní rozdíly a vážit si domorodých uměleckých vyjádření;

6. Pravda a vznikající technologie

Toto století je velmi známé jako „bio-technické století“, s výhodami všech vznikajících technologií (bio, info/digitální, nano, virtuální realita, umělá inteligence a roboty). To má hluboké důsledky pro církve a pro misii, zvláště ve vztahu k biblické pravdě, co to znamená být člověkem. Musíme podporovat věrohodné křesťanské reakce a praktické akce v oblasti veřejné politiky, abychom si byli jisti, že technologie se nepoužívá k manipulaci, ke zkreslování a ničení, ale k ochraně a lepšímu naplnění našeho lidství, jako ti, které Bůh stvořil ke svému obrazu. Vyzýváme:

- a. Vedoucí místních sborů, aby (i) povzbuzovali, podporovali a kladli otázky členům církve, kteří pracují jako profesionálové ve vědě, v technických oborech, ve zdravotnictví a ve veřejné správě, a (ii) ukazovat teologicky myslícím studentům potřebu, aby křesťané přijímali místa na takových pracovištích.
- b. Teologické semináře, aby zavedly do studijních osnov tuto problematiku tak, aby budoucí vedoucí pracovníci církve a učitelé teologie rozvinuli kvalifikovanou křesťanskou kritiku nových technologií.
- c. Teology a křesťany ve veřejné správě, obchodě, na akademických a technických polích, aby vytvářeli na národních, nebo regionálních úrovních „banky vědomostí“, nebo společenství, která by se zajímala a nové technologie a mohla by mluvit do utváření veřejné politiky hlasem, který je biblický a relevantní.
- d. Všechny místní křesťanské komunity, aby projevovaly úctu k jedinečné důstojnosti a svatosti lidského života, praktickou a holistickou péčí, která zahrnuje fyzickou, emocionální, rozumovou a duchovní stránku našeho stvořeného lidství.

7. Pravda a oblasti veřejnosti

Oblasti vzájemného propojování vlády, obchodu a vysokých škol, mají velký vliv na hodnoty každého národa a lidsky řečeno, určují svobodu církve.

- a. Povzbuzujeme následovníky Krista, aby se aktivně zapojovali do těchto oblastí, jak veřejnou službou, tak i soukromým podnikáním, aby tak utvářeli společenské hodnoty a ovlivňovali veřejné debaty. Vyzýváme k podpoře křesťansky zaměřených škol a univerzit, které se zaměřují na vynikající akademické vzdělávání a na biblickou pravdu.
- b. Bible zavrhuje korupci, protože podkopává ekonomický rozvoj, deformuje čistá a průhledná rozhodování a ničí sociální soudržnost. Žádná země není od korupce uchráněna. Vyzýváme křesťany, zvláště mladé podnikatele, aby na svých pracovištích mysleli kreativně, jak mohou této pohromě odolávat.
- c. Povzbuzujeme mladé křesťanské akademiky, aby zvažovali dlouhodobé kariéry v sekulárních univerzitách, aby (i) učili a (ii) rozvíjeli své předměty z biblického světového názoru a tím ovlivňovali oblast svého předmětu. Nechceme zanedbávat akademický svět. 59)

IIB ŠÍŘIT KRISTŮV POKOJ V NAŠEM ROZDĚLENÉM A NARUŠENÉM SVĚTĚ

1. Pokoj, který způsobil Kristus

Smíření s Bohem je neoddelitelné od vzájemného smíření mezi lidmi. Kristus, který *je* náš pokoj, *způsobil* pokoj skrze kříž a *kázal* pokoj rozdělenému světu židů a pohanů. Jednota Božího lidu je jak skutečnost („spojil dva v jedno“), tak i mandát („usilujte o zachování jednoty Ducha, ve svazku pokojů“). Boží plán pro integraci celého stvoření v Kristu, je předváděn v etnickém smíření Božího nového lidu. Taková je moc evangelia, jak to bylo slíbeno Abrahamovi. 60)

Tvrdíme, že protože židé nebyli cizinci ve vztahu ke smlouvě a k Božím zaslíbením, ve smyslu jak Pavel popisuje pohany, stále potřebují být smíření s Bohem skrze Mesiáše Ježíše. Pavel říká, že není rozdíl mezi židem a pohanem ve vztahu k hříchu; není ani rozdíl ve vztahu ke spasení. Pouze skrze kříž mají oba přístup k Bohu Otci, skrze jednoho Ducha. 61)

59) Protože „Univerzita je nespornou pákou, se kterou se dá pohnout světem. Církev nemůže sama sobě a věci evangelia prokázat větší službu, než když se pokusí znovu získat univerzitu pro Krista. Přesvědčivěji, než pomocí jakýchkoliv jiných prostředků, změňte univerzitu a změníte svět“.
Charles Habib Malik, bývalý prezident Valného shromáždění OSN, ve své přednášce o Pascalovi, *Křesťanská kritika univerzity*, r. 1981.

60) Ef 1,10; 2,1-16; 3,6; Ga 3,6-8. Viz také Sekce VI, téma o jednotě a partnerství v církvi.

61) Ef 2,11-22; Ř 3,23; 10,12-13; Ef 2,18

- a. Proto pokračujeme a silně zdůrazňujeme potřebu, aby celá církev sdílela s židy dobrou zprávu o Ježíši jako Mesiášovi, Pánu a Spasiteli. A v duchu Římanům 14-15, naléháme na věřící z pohanů, aby přijímali, povzbuzovali a modlili se za Mesiánské židy, v jejich službě, mezi jejich vlastními lidmi.

Smíření s Bohem a navzájem s druhými, je také základem a motivací k hledání spravedlnosti, kterou Bůh požaduje, bez které, jak říká Bůh, nemůže být pokoje. Pravé a trvalé smíření vyžaduje uznání jak minulých, tak i současných hříchů, pokání před Bohem, vyznání se tomu, koho jsem zranil, hledání a přijetí odpuštění. To také zahrnuje závazek církve hledat spravedlnost, nebo odškodnění, kde je to vhodné, vůči těm, kterým bylo ublíženo nějakým násilím, či útlakem.

- b. Toužíme vidět celosvětovou Kristovu církev, ty, kdo byli smíření s Bohem, aby žili ve vzájemném smíření a aby byli zavázáni k úkolu a k zápasu za biblický pokoj, který by šířili ve jménu Krista.

2. Kristův pokoj v etnickém konfliktu

Etnická rozmanitost je dar a Boží plán se stvořením. 62) Byl pokažen lidským hříchem a pýchou, s následkem zmatení, svárů, násilí a válek mezi národy. Nicméně etnická různost bude zachována v novém stvoření, když lidé ze všech ras, kmenů, národů a jazyků se shromáždí, jako Bohem vykoupení lidé. 63) Vyznáváme, že často chybujeme a nebereme etnickou identitu vážně a neceníme ji, jak to činí Bible, ve stvoření a vykoupení. Nedaří se nám ctít etnickou identitu druhých a ignorujeme hluboké rány, které tak dlouhotrvající neúcta způsobila.

- a. Vybízíme pastory a představitele církví, aby učili biblickou pravdu a etnické různorodosti. Musíme kladně mluvit o etnické identitě všech členů církve. Ale musíme také ukazovat, jak je naše etnická loajalita poškozena hříchem, a učit věřící, že všechny naše etnické identity jsou podřízeny vykoupené identitě, jakou je nové lidství v Kristu, skrze kříž.

Zahanbení a se zármutkem vyznáváme spoluvinu křesťanů na nejničivějších etnických násilích a útisku, a na politováníhodném mlčení velké části církve, když k takovým konfliktům dochází. Takové souvislosti zahrnují historii a dědictví rasismu a černé otroctví; holocaust proti židům; apartheid; etnické čistky; sektářské násilí mezi křesťany; decimování domorodé populace; mezi-náboženské, politické a etnické násilí; kastovní útisk, a kmenová genocida. Křesťané, kteří svým jednáním, nebo nejednáním, přidávají k porušenosti světa a vážně podkopávají naše svědectví evangeliu pokoje. Proto:

62) Dt 32,8; Sk 17,26

63) Zj 7,9; 21,3, kde se v textu píše, „budou jeho lidmi (národy)“ (plurál).

- b. Kvůli evangeliumu nařikáme a voláme k pokání tam, kde se křesťané podíleli na etnickém násilí, nespravedlnosti a útlaku. Také vyzýváme k pokání ty křesťany, kteří měli v mnoha případech spoluvinu na takovém zlu tím, že k němu mlčeli, byli apatičtí či neutrální, nebo k němu nabízeli vadné teologické ospravedlnění.

Jestli evangelium není hluboce zakořeněno v souvislostech, a nevede k transformaci základních pohledů na svět a na systémy které tolerují nespravedlnost, když pak přijdou zlé dny, věrnost křesťanů jde stranou, jako nepotřebný plášť a lidé se vrací k původnímu hříšnému životu a jednání. Evangelizace bez uřednictví, nebo probuzení bez radikální poslušnosti Kristových příkázání, je nebezpečné.

Těšíme se na den, kdy se církev stane ve světě nejzářivějším modelem etnického smíření a nejaktivnějším zastáncem řešení konfliktních situací.

Taková touha, zakotvena v evangeliumu, nás vyzývá:

- c. *Abychom plně uchopili moc evangelia smíření a také je vyučovali.* To zahrnuje plné porozumění biblickému pojetí vykoupení: že Ježíš nejen vzal náš hřích na kříž, aby nás smířil s Bohem, ale zničil naše nepřátelství, aby nás smířil jednoho s druhým.
- d. *Abychom přijali životní styl smíření.* V praxi se to projeví tím, když křesťané:
- (1) odpustí pronásledovatelům, a mají odvahu postavit se nespravedlnosti za druhé;
 - (2) pomáhají a nabídnou pohostinství bližním „na druhé straně“ konfliktu, jsou iniciativní a překračují překážky vedoucí ke smíření;
 - (3) pokračují ve svědectví Kristu v prostředí násilí a jsou ochotni trpět a třeba i zemřít, než aby se účastnili aktů destrukce a odplaty;
 - (4) se zapojí do dlouho trvajících procesů uzdravování důsledků konfliktů a usilují o to, aby se církev stala bezpečným útočištěm uzdravení pro všechny, včetně dřívějších nepřátel.
- e. *Abychom byli majákem a nositelem naděje.* Přinášíme svědectví Bohu, který v Kristu smířil svět se sebou. Pouze ve jménu Kristově a ve vítězství jeho kříže a ve vzkříšení máme oprávnění čelit démonským mocnostem zla, které vyostřují konflikty mezi lidmi, a máme sílu sloužit jeho smiřující láskou a pokojem.

3. Kristův pokoj pro chudé a utiskované

Biblický základ našeho odhodlání usilovat o spravedlnost a *šalom* pro utiskované a chudé je shrnut ve *Vyznání z Kapského Města*, v sekci 7c. Na tomto základě toužíme po efektivnějších akcích křesťanů v oblasti:

Otroctví a obchodování s lidmi

Dnes je po celém světě více otroků (přibližně 27 milionů), než před 200 lety, kdy Wilberforce vybojoval zákaz transatlantického obchodu s otroky. Odhaduje se, že jen v Indii je 15 milionů dětí v otroctví. Kastovní systém utiskuje skupiny nižších kast a vylučují Dality. Je smutné, že samotné křesťanské církve na mnoha místech jsou infikovány stejnou formou diskriminace.

Církev celého světa musí pozvednout společný hlas proti tomu, co je ve svém důsledku jeden z nejstarších světových systémů otroctví. Ale jestli taková globální obrana má být důvěryhodná, musí církev nejprve odmítnout každou nerovnost a diskriminaci ve svých vlastních řadách.

Migrace nebývalých rozměrů v dnešním světě, která má různé příčiny, vede k obchodování s lidmi na všech kontinentech, všeobecné zotročování žen a dětí v obchodu se sexem a zneužívání dětí jak k nuceným pracím, tak do armády.

- a. Povstaňme jako celosvětová církev k boji proti hříchu obchodování s lidmi, a mluvěme a jednejme prorocky tak, aby „vězni byli osvobozeni“. Musí to zahrnovat i oslovení sociálních, ekonomických a politických faktorů, které obchodování živí. Otroci celého světa volají na globální Kristovu církev: „Osvobodte naše děti. Osvobodte naše ženy. Buďte naším hlasem. Ukažte nám tu novou společnost, kterou Ježíš slíbil“.

Chudoba

Vítáme svědectví celé Bible, které vyjadřuje Boží touhu po soustavné ekonomické spravedlnosti, po osobním soucitu, respektu a štědrosti vůči chudým a potřebným. Máme radost, že se toto rozsáhlé biblické učení stalo součástí naší misijní strategie a praxe, jak tomu bylo v prvotní církvi a u apoštola Pavla. 64)

V souladu s tím:

- b. Rozpoznávejme ty velké příležitosti, které jsou vyjádřeny v dokumentu Cíle rozvoje v miléniu (Millennium Development Goals), pro místní a pro globální církev. Vyzýváme církev, aby je prezentovala svým vládám, a samy se snažily o jejich dosahování, jako Micah Challenge.
- c. Mějme odvahu říkat, že svět nemůže mluvit o problému chudoby, natož jej řešit bez toho, že by nejprve začal s řešením problému nadměrného bohatství a chamtivosti. Evangelium nás vyzývá, abychom bojovali proti modlářství přebujelého konzumního způsobu života. Jako ti, kdo slouží Bohu a ne mamonu, jsme voláni k tomu, abychom rozpoznali lačnost nenasyčené chudoby a zřekly se jí. Současně se radujeme z toho, že evangelium volá i bohaté k pokání a zve je, aby se připojili ke společenství těch, kdo byli proměněni odpouštějící milostí.

4. Kristův pokoj pro lidi handicapované

Lidé s nějakou neschopností tvoří jednu z největších minoritních skupin ve světě, odhadem kolem 600 milionů. Většina z nich žije v nejméně rozvinutých zemích a patří k těm nejchudším mezi chudými. Jakkoliv fyzické, nebo mentální poškození je jejich každodenní zkušeností, většina z nich je také znevýhodněna sociálními poměry, nespravedlností a omezeným přístupem ke zdrojům. Služba lidem s nějakým handicapem nekončí lékařskou

64) Sk 4,32-37; Ga 2,9-10; Ř 15,23-29; 2 K 8-9

péči nebo sociálním zaopatřením; očekává se, že ti, kdo o ně a o jejich rodiny pečují, budou jim stát po boku v jejich zápasech za přijetí a rovnoprávnost jak ve společnosti, tak i v církvi. Bůh nás volá ke vzájemnému přátelství, respektu, lásce a spravedlnosti.

- a. Vzchopme se jako křesťané po celém světě a odmítneme kulturní stereotypy, protože jak říká apoštol Pavel, „už nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek“. 65) Protože jsme stvořeni k obrazu Božímu, všichni máme dary, které nám Bůh dal, abychom je užívali v jeho službě. Zavazujeme se k obojímu: chceme sloužit lidem s postižením a přijímat službu, kterou oni dávají.
- b. Vyzýváme vedoucí pracovníky církví a misí, aby nemysleli na misi pouze *mezi* postiženými, ale aby rozpoznávali, potvrzovali a usnadňovali misijní povolání handicapovaným věřícím samým, jako části těla Kristova.
- c. Trápí nás, že tak mnoha lidem s postižením se říká, že za jejich poškozením je jejich osobní hřích, nedostatek víry, nebo malá touha po uzdravení. Odmítáme, že toto učí Bible jako univerzální pravdu. 66) Takové falešné učení je pastoračně necitlivé a duchovně ubližuje; přidává to břemeno viny a frustrované naděje k dalším překážkám, kterým lidé s postižením čelí.
- d. Vynasnažíme se, aby naše církve byly místy přijetí a rovnosti pro lidi s postižením a chceme při nich stát v překonávání předsudků a obhajování jejich potřeb v širší společnosti.

5. Kristův pokoj pro lidi, kteří žijí s HIV

HIV a AIDS představují vážnou krizi v mnoha zemích. Miliony lidí je infikováno HIV, včetně mnohých v našich církvích, a miliony dětí se kvůli AIDS staly sirotky. Bůh nás volá, abychom projevovali jeho hlubokou lásku a soucit se všemi, kdo jsou infikováni a onemocněli, abychom dělali co je v našich silách, pro záchranu jejich životů. Věříme, že učení a příklad Ježíše, jako i proměňující moc jeho kříže a vzkříšení, jsou centrální pro holistickou odpověď evangelia na HIV a AIDS, kterou náš svět tak naléhavě potřebuje.

- a. Odmítáme a odsuzujeme každý projev opovržení, nepřátelství, ocejchování a diskriminace vůči těm, kdo žijí s HIV a AIDS. Takové věci jsou hříchem a ostudou uvnitř těla Kristova. Všichni jsme zhřešili a jsme daleko od Boží slávy; byli jsme spaseni pouze milostí a máme být pomalí v souzení, ale rychlí k obnově a odpouštění. Také si se zármutkem a lítostí uvědomujeme, že velmi mnoho lidí bylo infikováno HIV ne vlastní vinou a často tím, že pečovali o druhé.
- b. Postavme se jako celosvětová církev této výzvě ve jménu Krista a v moci Ducha svatého. Stůjme spolu s našimi bratry a sestrami v oblastech, které jsou nejvíc postižené HIV a AIDS, s praktickou podporou, soucitu plnou péčí (včetně péčí o vdovy a sirotky), sociální a politickou obhajobou, vzdělávacími programy (zvláště takovými, které posilí ženy), a efektivními strategiemi prevence, které by byly

65) 2 K 5,16

66) J 9,1-3

vhodné do místního kontextu. Zavazujeme se k této naléhavé a prorocké činnosti, jako části integrální misie církve.

6. Kristův pokoj pro trpící stvoření

Náš biblický mandát ve vztahu k Božímu stvoření ve *Vyznání víry z Kapského Města (The Cape Town Confession)*, sekce 7a. Všechny lidské bytosti mají být stewardy bohaté hojnosti dobrého Božího stvoření. Jsme pověřeni vykonávat Boží správu pro blaho a potřeby lidí, na příklad v obdělávání půdy, rybníkářství, dolování, výrobě energie, ve strojírenství, stavitelství, v obchodě a ve zdravotnictví. Když to děláme, máme také příkaz pečovat o zemi a o všechny její tvory, protože země patří Bohu a ne nám. Děláme to kvůli Pánu Ježíši Kristu, který je stvořitelem, vlastníkem, udržovatelem, spasitelem a dědicem celého stvoření.

Naříkáme nad všeobecným zneužíváním a ničením přírodních zdrojů země, včetně biodiverzity. Pravděpodobně nejvážnější a naléhavou výzvou, které dnes čelíme v pohledu na fyzický svět, je nebezpečí klimatických změn. Toto se bude neúměrně dotýkat především těch, kdo žijí v chudých zemích, protože právě tam budou klimatické extrémy nejkrutější, pro malou schopnost se jim přizpůsobovat. Světové chudobě a klimatickým změnám je třeba čelit společně a se stejnou naléhavostí.

Vyzýváme křesťany celého světa:

- a. Aby přijali za vlastní takový životní styl, který se zřekne takových zvyků, které jsou ničivé, nebo znečišťují přírodu;
- b. Snažit se legitimními prostředky přesvědčovat vlády, aby stavěly morální imperativy nad politickou účelnost v otázkách ničení životního prostředí a potenciálních klimatických změn;
- c. Rozeznat a povzbuzovat volání k misii jak (i) křesťanů, kteří se angažují v řádném užívání zdrojů země pro potřeby a blaho lidí skrze zemědělství, průmysl a zdravotnictví, a (ii) křesťanů, kteří se angažují v ochraně a obnově přirozených prostředí a druhů konzervací a hájením. Obojí mají stejný cíl, protože slouží témuž Stvořiteli, Dárci a Spasiteli.

IIC ŽÍT KRISTOVOU LÁSKOU UPROSTŘED LIDÍ JINÝCH NÁBOŽENSTVÍ

1. “Miluj svého bližního jako sebe samého“ zahrnuje osoby i jiných náboženství

V pohledu ujištění daném ve *Vyznání víry z Kapského Města*, sekce 7d, reagujeme na naše povolání jako učedníků Ježíše Krista, vidět lidi jiných náboženství jako naše bližní v biblickém významu. Jsou lidskými bytostmi stvořenými k Božímu obrazu, které Bůh miluje a za jejich hříchy Kristus zemřel. Usilujeme nejen o to, abychom je viděli jako své bližní, ale aby naslouchali Kristovu učení, když jim budeme bližními. Jsme vybízeni, abychom byli laskaví, ale ne naivní; bystří, ale ne lehkověrní; ostražití vůči jakémukoli vyhrožování, ale nedat se ovládnout strachem.

Jsme povoláni k tomu, abychom sdíleli dobré zprávy jejich hlásáním, ale nezaplétali se do nedůstojného proselytismu. Hlásání, které obsahuje přesvědčivé racionální argumenty, po příkladu apoštola Pavla, znamená „říkat upřímné a otevřené výpovědi evangelia, které dávají posluchačům naprostou svobodu, o nich samostatně přemýšlet. Chceme být citliví k lidem jiných náboženství a odmítáme takový přístup, který by je násilím nutil k obrácení“. 67) Proselytismus je naopak pokus přinutit druhé, aby se stali „jedním z nás“, aby „přijali naše náboženství“, nebo aby se „připojili k naší církvi“.

- a. Zavazujeme se být úzkostlivě etičtí ve všem našem hlásání evangelia. Naše svědectví se musí vyznačovat „zdvořilostí a respektem, s čistým svědomím“. 68) Proto odmítáme každou formu svědectví, která by byla neeticky donucovací, podvodná, nebo neuctivá.
- b. Ve jménu Boha lásky litujeme svých zanedbání v hledání přátelství s lidmi muslimy, hinduisty, buddhisty a jiného náboženského pozadí. V Ježíšově duchu se chceme ujmout iniciativy a projevovat jim lásku, dobrou vůli a pohostinství.
- c. Ve jménu Boha pravdy (i) odmítáme podporovat lži a karikatury o jiných náboženstvích a (ii) odsuzujeme a bráníme se před rasistickými předsudky, nenávistí a strachem podněcovaným populárními médii a politickou rétorikou.
- d. Ve jménu Boha pokoje odmítáme cestu násilí a odplaty ve všem svém jednání s lidmi jiných náboženství, i když bychom byli atakováni násilím.
- e. Chceme vést dialog s lidmi jiných náboženství na vhodných místech, tak jak Pavel debatoval s Židy a pohany v synagogách a na veřejných místech. Jako legitimní část naší křesťanské misie, takový dialog má být kombinací důvěry v jedinečnost Kristovu a v pravdu evangelia, s uctivým nasloucháním druhým.

2. Kristova láska nás volá i trpět a někdy i zemřít pro evangelium

Utrpení může být nezbytné v naší misijní aktivitě, když svědčíme o Kristu, jak to bylo v případě jeho apoštolů a starozákonních proroků. 69) Být ochotný trpět, je trpký test ryзости naší misie. Bůh může použít utrpení, persekuce a mučednictví k postupu své misie. „Mučednictví je forma svědectví, kterou Kristus slíbil jako zvláštní poctu“. 70) Mnoho křesťanů, kteří žijí v komfortu a blahobytu, potřebují znovu slyšet Kristovo volání, být ochoten pro něj i trpět. Protože mnoho jiných věřících žije uprostřed takového utrpení, a je to cena za to, že nesou svědectví o Ježíši Kristu v nepřátelské náboženské kultuře. Mohli vidět své milované, jak jsou mučeni, týráni, nebo pronásledováni pro svou věrnou poslušnost, a přesto dál milují ty, kdo jim ubližují.

67) *The Manila Manifesto*, § 12

68) 1 Pt 3,15-16. Srovnej Sk 19,37

69) 2 K 12,9-10; 4,7-10

70) *The Manila Manifesto*, § 12

- a. Slyšíme a se slzami a v modlitbách vzpomínáme na svědectví těch, kteří trpí pro evangelium. Modlíme se za milost a povzbuzení pro ně, aby „milovali své nepřátele“, jak nám přikázal Kristus. Modlíme se, aby evangelium přinášelo ovoce v místech, která jsou nepřátelská vůči jeho hlasatelům. Když se právem rmoutíme pro ty, kdo trpí, myslíme na nezměrný zármutek, který Bůh pociťuje nad těmi, kdo odolávají a odmítají jeho lásku, jeho evangelium a jeho služebníky. Toužíme po tom, aby činili pokání, prožili odpuštění a našli radost ze smíření s Bohem.

3. Láska v akci ztělesňuje a doporučuje evangelium milosti

„Jsme vůni Kristovou.“ 71) Naším posláním je žít a sloužit mezi lidmi jiných náboženství tak, abychom byli prosyceni vůní Boží milosti, aby cítili Krista, aby toužili okusit a vidět, že Bůh je dobrý. Ztělesněním lásky činíme evangelium přitažlivé v jakémkoliv kulturním a náboženském prostředí. Když křesťané milují lidi jiných náboženství životem lásky a skutkem služby, ztělesňují proměňující milost Boží.

V kultuře „ctí“, kde ostuda a msta jsou spojeny s náboženským legalismem, „milost“ je cizím konceptem. V takovém kontextu Boží zranitelnost, sebe-obětující láska, je něco, o čem se nediskutuje; je to něco cizího, co se odmítá. Nabízená chuť milosti se tu přijímá po troškách a po dlouhou dobu, až je člověk dostatečně hladový a odváží se ji okusit. Kristova vůně postupně prostupuje všechno, s čím jeho následovníci přijdou do styku.

- a. Toužíme po tom, aby Bůh povolal víc mužů a žen plných lásky, kteří by po dlouhou dobu žil a sloužili na místech, kde jsou jiná náboženství ve většině, aby přinášeli vůni a chuť milosti Ježíše Krista do kultur, kde nejsou vítáni a kde je to nebezpečné. To vyžaduje trpělivost a vytrvalost, někdy na celý život, někdy do smrti.

4. Láska si váží rozdílnosti ve službě učedníků

Tak zvaná „hnutí zasvěcených“ najdeme v několika náboženstvích. Jsou to skupiny lidí, kteří následují Ježíše jako jejich Boha a Spasitele. Setkávají se v malých skupinkách k pěstování společenství, k vyučování, ke chválám a modlitbám, soustředění kolem Ježíše a Bible, ale pokračují v sociálním a kulturním životě ve svých rodných komunitách, včetně dodržování některých zvyků jejich náboženství. Je to komplexní fenomén, kolem kterého je mnoho sporů, jak se k tomu stavět. Někteří taková hnutí schvalují. Jiní varují před nebezpečím synkretismu. Nicméně, synkretismus je nebezpečím, se kterým se setkáme všude tam, kde jako křesťané vyjadřujeme svoji víru, ve svém vlastním kulturním prostředí. Když vidíme, že Bůh pracuje neočekávanými a nám neznámými způsoby, měli bychom se vyhýbat tendencím buď (i) rychle je klasifikovat a povýšit na novou misijní strategii, nebo (ii) je rychle odsoudit, bez citlivého kontextuálního naslouchání.

71) 2 K 2,15

- a. V duchu Barnabáše, který po příjezdu do Antiochie „viděl důkaz Boží milosti“ a „byl šťastný a všechny povzbuzoval, aby zůstali věrni Pánu“, 72) vyzýváme všechny, kteří se zajímají o tento problém,
- (1) Aby se především řídili principy apoštolských rozhodnutí a praxe: „Abychom nedělali potíže pohanům, kteří se obracejí k Bohu“. 73)
 - (2) Aby v pokoře, trpělivě a laskavě rozpoznávali různost pohledů a rozhovory vedli bez napadání a vzájemného odsuzování. 74)

5. Láska proniká k rozptýleným lidem.

Lidé jsou v pohybu, jako nikdy dříve. Migrace je jednou z velkých globálních skutečností dnešní doby. Odhaduje se, že 200 milionů lidí žije mimo svých původních zemí, ať dobrovolně, nebo nuceně. Výrazem „diaspora“ se tu označují lidé, kteří byli přemístěni ze svého původu, z jakýchkoliv důvodů. Nesmírné počty lidí různého náboženského pozadí, včetně křesťanů, žijí v podmínkách diaspory: ekonomičtí migranti hledají práci; uvnitř země přemístěni i lidé, z důvodů války, nebo přírodní katastrofy; uprchlíci, nebo lidé, kteří hledají azyl; oběti etnických čistek; lidé, kteří utíkají před náboženským násilím, nebo perzekucí; lidé trpící hladem - ať způsobeným drogami, záplavami, nebo válkou; oběti chudoby venkova, které utíkají do měst. Jsme přesvědčeni, že současné migrace nejsou nahodilé, ale jsou také součástí svrchovaného Božího misijního záměru, bez toho, že bychom ignorovali zlo a utrpení, které je provází. 75)

- a. Vyzýváme představitele církví a misí, aby rozpoznali a reagovali na misijní příležitosti, které představuje globální migrace a společenství v diaspoře ve svém strategickém plánování, a aby se zaměřili na výchovu a podporu těch, kdo jsou voláni k práci mezi emigranty.
- b. Vyzýváme křesťany hostitelských zemí, ve kterých jsou společenství imigrantů jiného náboženského pozadí, aby přinášeli kulturně vyvážené svědectví o Kristově lásce činem i slovem, poslouchat biblický příkaz o lásce k neznámým lidem, hájit zájmy cizinců, navštěvovat vězně, projevovat pohostinství, budovat přátelství, zvat do našich domovů a poskytovat pomoc a služby. 76)
- c. Povzbuzujeme křesťany, kteří jsou sami součástí diasporních komunit, aby rozpoznali Boží ruku i v okolnostech, které si sami nezvolili, a hledali jakékoliv příležitosti, které jim Bůh poskytuje k tomu, aby svědčili o Kristu v jejich hostitelských společenstvích a usilovali o jejich blaho. 77) Když v té hostitelské zemi jsou křesťanské církve,

72) Sk 11,20-24

73) Sk 15,19

74) Ř 14,1-3

75) Gn 50,20

76) Lv 19,33-34; Dt 24,17; Rt 2; Jb 29,16; Mt 25,35-36; L 10,25-37; 14,12-14; Ř 12,13; Žd 13,2-3; 1 Pt 4,9

77) Jr 29,7

vybízíme imigrantské a domorodé církve, aby si naslouchali a učily se jedna od druhé, a aby spolupracovaly a mohly tak zasáhnout všechny sekce svého národa evangeliem.

6. Láska vede k náboženské svobodě pro všechny lidi

Zastávat se lidských práv tím, že bráníme náboženskou svobodu, není neslučitelné s chozením cestou kříže, když se na ní setkáme s persekucí. Není rozporu mezi ochotou osobně trpět týráním, nebo ztrátu našich vlastních práv pro Krista a vytrvalou obhajobou těch, kdo se nemohou bánit proti porušování jejich lidských práv. Musíme také rozlišovat mezi obhajobou práv lidí jiných náboženství a mezi schvalováním pravdy jejich víry. Můžeme bránit svobodu jiných věřit a praktikovat svou víru bez toho, že bychom ji sami přijímali jako pravdu.

- a. Usilujme o náboženskou svobodu pro všechny lidi. To vyžaduje obhajobu před vládami v zájmu křesťanů i lidí jiných náboženství, kteří jsou perzekuováni.
- b. Poslouchejme svědomitě biblické učení o dobrém občanství, hledejme blaho země, ve které žijeme, ctěme a modleme se ty, kdo jsou v čele země, plaťme daně, dělejme dobře, a snažme se žít pokojným a tichým životem. Křesťan je vyzýván, aby se podřizoval státu, pokud stát nepřikazuje něco, co Bůh zakazuje, nebo nezabraňuje něčemu, co Bůh přikazuje. Jestliže nás stát nutí k rozhodnutí mezi věrností sobě a vyšší věrností Bohu, musíme říci Ne státu, protože jsme řekli Ano Ježíši Kristu jako Pánu. 78)

Uprostřed všech našich legitimních zápasů o náboženskou svobodu pro všechny lidi, nejhlubší touhou našich srdcí zůstává, aby všichni lidé poznali Pána Ježíše Krista, svou důvěru svobodně vložili v něho a vstoupili do Božího království.

IID ROZEZNÁVAT KRISTOVU VŮLI PRO EVANGELIZACI SVĚTA

1. Nedosažení a nezapojení lidí

Boží srdce touží po tom, aby *všechny* národy měly přístup k poznání Boží lásky a jeho spasitelného díla skrze Ježíše Krista. Se zármutkem a zahanbením uznáváme, že jsou po celém světě tisíce skupin lidí, kterým takový přístup svědectvím křesťanů nebyl nabídnut. To jsou lidé *nedosažení* ve smyslu, že není známo, že by mezi nimi byli věřící, nebo církve. Mnozí z těch lidí jsou *nezapojení* ve smyslu, že doposud není známo, že by se nějaké církve, nebo společnosti pokusily s nimi sdílet evangelium. Skutečně, pouze nepatrné procento zdrojů církve (lidských a materiálních) směřovalo k nejméně dosažitelným lidem. Můžeme je definovat jako lidi, kteří nás nepozvou, abychom k nim přišli s dobrou zprávou, protože o ní nic neví. Nicméně, jejich přítomnost mezi námi, 2.000 let po tom, co nám Ježíš přikázal, abychom mu získávali učedníky ze všech národů, není pouze důvodem k pokárání za naši neposlušnost, nebo duchovní nespravedlností, ale také tichým „Voláním Makedonských“.

Vzchopme se, křesťané po celém světě, přijměme tuto výzvu, a:

78) Jr 29,7; 1 Pt 2,13-17; 1 Tm 2,1-2; Ř 13,1-7; Ex 1,15-21; Da 6; Sk 3,19-20; 5,29

- a. Čiňme pokání za naši slepotu, že nevidíme tolik nedosažených lidí mezi námi v našem světě, a za naši malou snahu sdílet mezi nimi evangelium.
- b. Obnovme svůj závazek jít k těm, kdo ještě neslyšeli evangelium, opravdově se zajímejme o jejich jazyk a kulturu, žijme evangelium mezi nimi ztělesněnou láskou a obětavou službou, sdílejme světlo a pravdu Pána Ježíše Krista slovem a skutkem, probouzejme je mocí Ducha svatého k překvapující Boží milosti.
- c. Vezměme si za cíl, aby ve světě bylo dost Biblí, protože Bible je pro evangelizaci nepostradatelná. Proto musíme:
 - (1) Urychlit překládání Bible do jazyků lidí, kteří ještě nemají ani část Božího slova ve svém mateřském jazyce;
 - (2) Usilovat o to, aby zvěst Bible byla široce dostupná na audio nosičích. (Viz také níže Orální kultury.)
- d. Vezměme si za cíl, aby se v církvi prohlubovala známost Bible, protože Bible zůstává nepostradatelná k vyučování věřících a k růstu v podobu Kristovu.
 - (1) Toužíme vidět nové přesvědčení a pochopení celé Boží církve, že pro její růst ve službě, jednotě a zralosti, má učení Bible ústřední a nezbytnou důležitost. 79) Radujeme se z obdarování všech těch, které Kristus dal církvi jako pastory-učitele. Budeme se snažit je rozpoznat, povzbuzovat, vyučovat a podporovat, aby kázali a vyučovali Boží slovo. Musíme ovšem odmítnout takový druh klerikalismu, který omezuje službu Božím slovem na několik placených profesionálů, nebo na formální kázání z kazatelen. Mnoho mužů a žen, kteří jsou zřetelně obdarováni k pastorači a učení Božímu slovu, praktikují své dary neformálně, nebo bez oficiálního zařazení do církevních struktur, avšak s manifestací požehnání Božím Duchem. Oni také mají být uznáváni, povzbuzováni a vybaveni ke správnému zacházení s Božím slovem.
 - (2) Musíme podporovat studium Bible mezi generací, která je dnes primárně závislá na digitální komunikaci a méně na knihách, doporučovat digitální metody studia Písma induktivně, s hlubokým zkoumáním, které v současnosti vyžaduje papír, pera a tužky
- e. Dbejme na to, aby zvěstování evangelia stálo ve středu našich plně integrovaných aktivit veškeré naší misie, vzhledem k tomu, že evangelium samo je zdrojem, obsahem a autoritou celé biblicky hodnotné misie. Všechno co děláme, by mělo být jednak ztělesněním a zvěstováním Boží lásky a milosti, a Božího spasitelného díla skrze Ježíše Krista.

2. Ústní kultura

Většina světové populace komunikuje ústně a neumí, nebo neučí se za pomoci literárních prostředků. Více než polovina z nich patří k těm nedosažitelným, jak je to shora popsáno. Mezi nimi je odhadem 350 milionů lidí bez jediného verše Písma v jejich jazyce. Navíc, vedle „primárně orálních žáků“, je také mnoho „sekundárně orálních žáků“, to jsou takoví, kteří jsou gramotní, ale dávají přednost ústní komunikaci, kde je více vizuálního učení a kde v komunikaci převládají symboly.

79) Ef 4,11-12

Když rozeznáváme a zaměřujeme se na otázku orality:

- a. Využívejme více orální metodologie v programech výchovy učedníků, i mezi gramotnými věřícími.
- b. Ať je k dispozici orální úprava biblických příběhů v základních jazycích nedosažených a nezapojených skupin lidí. To ať se stane prioritou.
- c. Povzbuzujme misijní společnosti, aby vyvinuli orální strategie, včetně: nahrávání a distribuce orálních biblických příběhů pro evangelizaci, výchovu učedníků a vedoucích pracovníků, spolu s přiměřeným výcvikem orality pro evangelisty-pionýry a zakladatele sborů; k tomu se mohou s užitkem používat orální a vizuální metody komunikace ke sdílení celého biblického příběhu spasení, včetně vyprávění příběhů, tance, umění, poezie chvalozpěvů a dramát.
- d. Povzbuzujme místní církve jižní polokoule, aby se zajímali o nezasažené skupiny lidí v jejich oblasti pomoci orálních metod, které jsou specifické pro jejich pohled na svět.
- e. Povzbuzujme semináře, aby nabízeli kurikula, kterými by vyučovaly pastory a misionáře v orální metodologii.

3. Kristocentriční vedoucí

Rapidní růst církve na tak mnoha místech zůstává povrchní a zranitelný, částečně z důvodu nedostatku vyučených vedoucích pracovníků, a částečně proto, že mnozí použijí své pozice ke světské moci, arogantnímu postavení, nebo osobnímu obohacení. V důsledku toho Boží lid trpí, Kristus je potopen a misie evangelia je podkopána. „Výcvik vedoucích“ je všeobecně pokládán za prioritní řešení. Skutečně, programy výcviku vedoucích všeho druhu se množí, ale problém zůstává, ze dvou možných důvodů.

Za prve, výcvik vedoucích, aby byli zbožní a podobní Kristu, je chybný. Biblicky, na prvním místě pouze ti, jejichž životy prokazují základní kvality dospělých učedníků, mají být pověřeni vedením. 80) Jestliže se dnes setkáváme s tolika lidmi ve vedení, kteří byli jen zřídka kdy vyškoleni, pak není jiná volba, než zařadit do jejich programu rozvoje základní kurzy pro vedoucí učedníky. Pravděpodobně míra světského a Kristu nepodobného vedení v dnešní globální církvi je křiklavým dokladem generací rozmělněné evangelizace, zanedbávaného učednictví a povrchního růstu. Odpovědí na chyby ve vedení není pouze více školení *vedoucích*, ale lepší výcvik v *učednictví*. Vedoucí pracovníci musí být nejdříve učedníky Krista samého.

Za druhé, některé programy tréninku vedoucích se zaměřují na souhrnnou znalost, techniky a dovednosti, a zanedbávají boží charakter. Naopak, věrohodný křesťanský vedoucí musí být podobný Kristu, se srdcem služebníka, pokorný, bezúhonný, čistý, ne hrabivý, modlitebník, závislý na Božím Duchu, s hlubokou láskou k lidem. Mimo to, v některých programech tréninku vedoucích chybí specifická výuka k dovednosti, kterou Pavel uvádí ve svém

80) 1 Tm 3,1-13; Tt 1,6-9; 1 Pt 5,1-3

seznamu kvalifikace – schopnost učit Boží lid Božím slovu. Přitom vyučování Bible je nejdůležitější nástroj k výchově učedníků a nezávažnější vada současných vedoucích církví.

- a. Toužíme vidět rostoucí úsilí v náročné výchově učedníků, cestou dlouho trvajícím vyučováním a výchovou nových věřících, tak aby ti, které Bůh volá a dává církvi jako vedoucí, byli kvalifikováni v souladu s biblickými kritérii na dospělost a schopnost sloužit.
- b. Obnovujeme svůj závazek modlit se za naše vedoucí. Toužíme po tom, aby Bůh rozmnožil, ochraňoval a povzbuzoval vedoucí, kteří jsou biblicky věrní a poslušní. Modlíme se, aby Bůh pokáral, odstranil, nebo přivedl k pokání ty vedoucí, kteří pohaněli jeho jméno a zdiskreditovali evangelium. A také se modlíme, aby Bůh probudil novou generaci ukázněných vedoucích – služebníků, jejichž touhou je nadevše poznávat Krista a být mu podobným.
- c. Ti z nás, kteří jsou v církvi na vedoucích místech, potřebují uznat svoji zranitelnost a přijmout dar odpovědnosti uvnitř Kristova těla. Doporučujeme praxi podřízenosti odpovědné skupině.
- d. Velice povzbuzujeme semináře a všechny, kdo poskytují programy výchovy vedoucích, aby se víc zaměřovali na duchovní a charakterovou formaci, nejen na předávání znalostí, nebo zvyšování výkonu. Srdečně se radujeme z těch, kdo to už dělají, jako součást vývoje a růstu „celé osoby“ vedoucího.

4. Města

Města jsou mimořádně důležitá pro budoucnost lidí a pro světovou misii. Polovina světa dnes žije ve městech. Právě ve městech se setkáváme se čtyřmi hlavními druhy lidí: (i) budoucí generace mladých lidí; (ii) nejméně zasažení lidé, kteří migrovali; (iii) ti, kteří tvoří kulturu; (iv) nejchudší z chudých.

- a. Rozeznáváme svrchovanou Boží ruku v masivním růstu urbanizace v naší době a vybízíme církve a vedoucí misíí po celém světě, aby na tuto skutečnost reagovali a věnovali naléhavou pozornost městské misii. Musíme milovat naše města, jako je miluje Bůh, se svatým pohledem a Kristovým soucitem, a musíme poslouchat jeho příkaz, abychom „usilovali o dobro města“, ať se nachází kdekoliv. Budeme hledat přiměřené a flexibilní metody misie, které by odpovídaly městské realitě.

5. Děti

Všechny děti jsou v nebezpečí. V našem světě jsou asi dva biliony dětí a polovina z nich je ohrožena chudobou. Miliony jsou ohroženy prosperitou. Děti žijící v bohatství a bezpečí, mají všechno k životu, ale nemají po co žít.

Děti a mladí lidé jsou církví dneška, ne pouze zítřka. Mladí lidé mají velký potenciál jako aktivní činitelé Boží misie. Představují enormní nevyužitou zásobu vlivu s citlivostí pro Boží hlas a ochotou na něj reagovat. Radujeme se z jejich výborné služby mezi dětmi, a toužíme, aby takové služby přibývalo, protože její potřeba je veliká. Jak vidíme v Bibli, Bůh může a užívá děti a mladých lidí – jejich modlitby, jejich vhléd, jejich slova, jejich iniciativu –

k proměně srdcí. Představují „novou energii“ k proměně světa. Naslouchejme jim a nepotlačujme jejich dětskou iniciativu našimi dospělými racionálními přístupy.

Zavazujeme se:

- a. Budeme děti brát vážně, s jejich svěžími biblickými a teologickými dotazy, které uvažují o Boží lásce a jaký má k ní Bůh důvod, budeme znovu objevovat, jak hluboký význam pro teologii a misii má Ježíšova provokativní akce, když postavil „dítě do středu“. 81)
- b. Budeme vychovávat lidi a poskytovat zdroje, které by uspokojovaly potřeby dětí po celém světě, kde je to možné, budeme spolupracovat s jejich rodinami a společenstvími, v přesvědčení, že holistická služba pro a skrze každou příští generaci dětí a mladých lidí, je vitální složkou světové misie.
- c. Budeme odhalovat, odporovat a jednat proti jakémukoliv týrání dětí, včetně násilí, vykořisťování, otroctví, prodeji, prostituci, pohlavní a etnické diskriminaci, komerční reklamě zaměřené na děti, a jejich záměrnému přehlížení.

6. Modlitba

Uprostřed všech těchto priorit, věnujme se nově modlitbě. Modlitba je povolání, příkaz a dar. Modlitba je nepostradatelný základ a zdroj každého elementu naší misie.

- a. Chceme se modlit v jednotě, soustředěně, vytrvale a s biblicky informovanou jasností:
 - (1) Aby Bůh poslal pracovníky do všech koutů světa, v moci svého Ducha;
 - (2) Za ztracené ve všech zemích a místech, aby byli přitahováni k Bohu jeho Duchem, skrze hlásání pravdy evangelia a projevy Kristovy lásky a moci;
 - (3) Aby Boží sláva byla zjevena a Kristovo jméno aby bylo známé a slaveno v důsledku charakteru, skutků a slov jeho lidu. Budeme volat k Bohu, za naše bratry a sestry, kteří trpí pro jméno Kristovo;
 - (4) Za Boží království, aby přišlo, aby se Boží vůle děla na zemi, jako v nebi, ve spravedlivém zřízení, za správu a péči o stvoření, a za požehnání Božího pokoje v našich společenstvích.
- b. Budeme neustále děkovat, když vidíme Boží dílo mezi národy, budeme vyhlížet den, kdy království tohoto světa se stane královstvím našeho Boha a jeho Krista.

III VOLÁNÍ CÍRKVE KRISTOVY ZPĚT K POKOŘE, INTEGRITĚ A PROSTOTĚ

Chození je biblická metafora pro náš způsob života a každodenního chování. Sedmkrát Pavel zmiňuje v listu Efezským, jak mají, nebo nemají křesťané chodit. 82)

81) Mk 9,33-37

82) I když se překládá různě, následující texty užívají slovesa „chodit“: Ef 2,2.10; 4,1.17; 5,2.8.15

1. Jako Boží noví lidé, chod'te odlišně 83)

Boží lidé chodí buď po cestách svého Pána, nebo po cestách jiných bohů. Bible nám ukazuje, že největším problémem pro Boha nejsou národy světa, ale lidé, které stvořil a povolal, aby se stali nástrojem požehnání národům. A největší překážkou naplnění této mise je modloslužba mezi vlastním Božím lidem. Protože jestli jsme povoláni, abychom přivedli národy k uctívání jediného pravého živého Boha, bídně chybujeme, jestli sami běháme za falešnými bohy lidí kolem nás.

Jestli tu není rozdíl mezi chováním křesťanů a ne-křesťanů, - na příklad v praktikách korupce a hrabivosti, nebo sexuální promiskuitě, nebo počtu rozvodů, nebo ve vracení se předkřesťanským náboženským praktikám, nebo v postoji k lidem jiných ras, nebo v konzumním stylu života, nebo v sociálních předsudcích – pak se svět právem diví, jestli je naše křesťanství obec v něčem jiné.

- a. Povzbuzujeme se navzájem, jako Boží lidé ve všech kulturách, abychom se postavili čelem rozsahu, v jakém jsme si, ať vědomě, nebo nevědomě, osvojili modlářství našeho kulturního okolí. Modlíme se za prorocké rozpoznání k určení a odhalení takových falešných bohů a jejich přítomnosti uvnitř církve samé a za odvahu k pokání a jejich odmítnutí, ve jménu a autoritě Ježíše jako Pána.
- b. Protože není biblické misie bez biblického života, s novou naléhavostí se zavazujeme, a povzbuzujeme všechny, kdo vyznávají Kristovo jméno, abychom žili radikálně odlišným životem od cest tohoto světa a „vzali na sebe nové lidství, stvořené k Božím obrazu, v pravé spravedlnosti a svatosti“.

2. Chod'te v lásce, odmítněte modlářství neřádné sexuality 84)

Božím stvořitelským záměrem je, aby manželství tvořilo odpovědné, věrné vztahy mezi jedním mužem a jednou ženou, kteří by se stali jedním tělem v nové sociální jednotce, která se odlišuje od rodin, ve kterých se narodili a kde radost z pohlavního styku, který je výrazem toho „jednoho těla“, mají prožívat výlučně uvnitř manželského svazku. Tato milostná sexuální jednota v manželství, ve kterém se „dva stávají jedním“, odráží vztah Krista a církve a také jednotu mezi židy a pohany v novém lidství. 85)

Pavel staví do kontrastu čistotu Boží lásky, s ohavností předstírané lásky, která se předvádí v neřádné sexualitě a ve všem, co s ní souvisí. Neřádná sexualita všeho druhu, v jakékoliv praxi intimity před, nebo mimo manželství, je biblicky řečeno, mimo linii Boží vůle a požehnání stvoření a vykoupění. Trýzeň a modlářství, které provází neřádný pohlavní styk, přispívá k širšímu sociálnímu úpadku, včetně rozbití manželství a rodin, a způsobuje nevypočitatelné utrpení osamocení a vykořisťování. Je to závažný problém v církvi samotné,

83) Ef 4,16-31

84) Ef 5,1-7

85) Ef 5,31; 2,15

a taky tragicky obecná příčina selhání vedení.

Uznáváme potřebu hluboké pokory a uznání našeho selhání v této oblasti. Toužíme po tom, vidět křesťany, kteří by žili podle vzorů, ke kterým nás Bible volá a tím se stávali přitažlivým příkladem i okolním kulturám.

a. Naléhavě povzbuzujeme všechny pastory:

- (1) Aby v našich církvích usnadňovali otevřenější rozhovory o sexualitě, aby pozitivně hovořili o dobré zprávě Božího plánu pro zdravé vztahy v životě rodiny, ale aby také s pastýřskou upřímností mluvili o situacích, kde křesťané žijí uprostřed rozbitých a porušených skutečností jejich okolní kultury;
- (2) Aby jasně vyučovali Boží standardy, ale aby to činili s Kristovým pastoračním soucitem s hříšníky, s vědomím, jak všichni jsme zranitelní v oblasti sexuálního pokušení a hříchu;
- (3) Aby usilovali o to, aby sami byli dobrým příkladem, jak žít podle biblických standardů, v sexuální věrnosti.

b. Jako členové církve se zavazujeme:

- (1) Dělat všechno co můžeme, aby byla v církvi a ve společnosti posilněna věrnost v manželstvích a zdravý rodinný život;
- (2) Rozpoznat přítomnost a přínos těch, kdo žijí jako svobodní, ovdovělí, nebo bezdětní, ujistit je, že církev je rodinou v Kristu, která je vítá a nese, a umožnit jim, aby v plném rozsahu uplatňovali svá obdarování v církevních službách;
- (3) Odolávat nejrůznějším formám neřádne sexuality v našich okolních kulturách, včetně pornografie, včetně cizoložství a promiskuity;
- (4) Snažit se porozumět a zajímat se o hluboké otázky po identitě a zkušenostech, které přivádějí některé lidi k homosexuálním praktikám; jít jim vstříc s láskou, soucitem a Kristovou spravedlností, zamítnout a odsoudit každou formu nenávisti, slovního, nebo fyzického týrání, a pronásledování homosexuálních lidí;
- (5) Uvědomovat si, že z Boží spasitelné milosti, žádný člověk, nebo situace, není nad možnost změny a obnovy.

3. Chod'te v pokoře a odmítejte klanět se moci 86)

V důsledku našeho pádu a hřích, moc se často používá k týrání a vykořisťování druhých. Vyvyšujeme se, usilujeme o nadřazenost pohlaví, rasy, nebo sociálního postavení. Pavel čelí všem těmto znakům modlářství pýchy a moci požadavkem, aby se ti, kdo jsou naplněni Duchem Božím, podřizovali jeden druhému kvůli Kristu. Taková vzájemná pokora a láska se má projevat v manželství, v rodině a v sociálně ekonomických vztazích.

- a. Rádi bychom viděli všechny křesťanské manžely a manželky, rodiče a děti, zaměstnavatele a zaměstnance, jak žijí podle učení Bible a „podřizují se jeden druhému, v úctě před Kristem“.
- b. Povzbuzujeme pastory, aby pomáhali věřícím k porozumění, uctivé diskuzi a

86) Ef 5,15-6,4

praktickému jednání ve vzájemném podřizování jeden druhému, jak to Bůh od svých dětí vyžaduje. Ve světě chamtivosti, moci a týrání, Bůh volá svoji církev, aby byla místem laskavé pokory a nesobecké lásky mezi svými členy.

- c. Zvláště a naléhavě vyzýváme manžele křesťany, aby dbali na rovnováhu odpovědností v Pavlově učení a manželích a manželkách. Vzájemná podřízenost znamená, že podřízenost ženy svému manželovi, znamená manželovi, jehož láska a péče o ni je formována sebe-obětující láskou Ježíše Krista k jeho církvi. Jakákoliv forma týrání vlastní manželky - slovně, citově, nebo fyzicky - , je neslučitelná s Kristovou láskou, v každé kultuře. Odmítáme, že by nějaký kulturní zvyk, nebo překroucená biblická interpretace mohla ospravedlnit bití manželky. Velice nás trápí, že se něco takového vyskytuje mezi profesionálními křesťany, včetně pastorů a vedoucích pracovníků. Bez váhání to odsuzujeme jako hřích a vyzýváme takové hříšníky k pokání a zřeknutí se takové praxe.

4. Chod'te v bezúhonnosti, odmítejte modlářství úspěchu 87)

Nemůžeme budovat království Boha pravdy, na základech nepoctivosti. Přitom svou dychtivostí po "úspěchu" a „výsledcích“ jsme v pokušení obětovat svou bezúhonnost, s pokřiveným, nebo přehnaným nárokem, který se rovná lži. Nicméně chození ve světle, „záleží ...ve spravedlnosti a pravdě“. 88)

- a. Vyzýváme všechny vedoucí církvi a misijních organizací, aby odolávali pokušení být něčím méně, než naprosto pravdivými, když představují naši práci. Jsme nepoctiví, když přeháníme naše zprávy s nepodloženými statistikami, nebo překrucujeme pravdu kvůli zisku. Modlíme se za očištnou vlnu upřímnosti a za skoncování s takovým překrucováním, manipulací a přeháněním. Vyzýváme všechny, kdo finančně podporují duchovní práci, aby neměli nerealistické požadavky na měřitelné a viditelné výsledky, nad potřebu řádného vyúčtování. Usilujme o kulturu naprosté bezúhonnosti a průhlednosti. Chceme chodit ve světle a v pravdě Boží, protože Hospodin zkoumá srdce a má zalíbení v upřímnosti. 89)

5. Chod'te v prostotě, odmítejte modlářství chamtivosti 90)

To rozšířené kázání a učení o „evangelium prosperity“ vzbuzuje po celém světě značný zájem. Evangelium prosperity definujeme učení, že věřící mají právo na požehnání zdraví a bohatství, a že je mohou dostat cestou pozitivního vyznání víry a „rozséváním semene“ finančních a materiálních darů. Učení o prosperitě je fenomén, který proniká do mnoha

87) Ef 5,8-9

88) Ef 5,10

89) 1 Pa 29,17

90) Ef 5,5

denominací ve všech kontinentech. 91)

Potvrzujeme zázračnou milost a moc Boží, a vítáme růst církví a služby, která vede lidi k víře očekávající na živého Boha a jeho nadpřirozenou moc. Věříme v moc Ducha svatého. Ovšem odmítáme, že bychom mohli s Boží nadpřirozenou mocí nakládat automaticky, nebo libovolně lidskými technikami, nebo manipulovat lidskými slovy, jednáním, dary, předměty, nebo rituály.

Potvrzujeme, že existuje biblická vize o lidské prosperitě a že Bible mluví o materiální prosperitě (o zdraví i bohatství) ve svém učení o Božím požehnání. Ovšem odmítáme jako nebiblické učení, že duchovní prosperita se dá měřit termíny materiální prosperity, nebo že bohatství je vždycky znamením Božího požehnání. Bible ukazuje, že se často může dosáhnout bohatství útlakem, podvodem, nebo korupcí. Také popíráme, že chudoba, nemoc, nebo předčasná úmrtí jsou vždy znamením Božího prokletí, nebo důkazem nedostatku víry, nebo výsledkem lidského prokletí, protože Bible odmítá taková zjednodušující vysvětlení.

Souhlasíme s tím, že je dobré velebit Boží moc a vítězství. Ale domníváme se, že techniky mnoha těch, kdo silně propagují evangelium prosperity, závažně překrucují Bibli; že jejich praktiky a životní styl jsou často neetické a ne-Kristovské; že běžně zaměňují ryzí evangelium za hledání zázraků a volání k pokání za dávání peněz kazatelově organizaci. Je nám líto, že vliv tohoto učení mnoha křesťanům pastoračně škodí a je duchovně nezdravý. Radostně a silně podporujeme každou iniciativu v Kristovu jménu, která se snaží přinášet uzdravení nemocným, nebo trvalé vysvobození z chudoby a utrpení. Evangelium prosperity nepřináší trvalé vyřešení chudoby a může odklonit věřící od pravé zvěsti a významu věčného spasení. Z uvedených důvodů můžeme evangelium prosperity klidně označit jako falešné evangelium. Proto odmítáme excesy učení o prosperitě jako neslučitelné s vyváženým biblickým křesťanstvím.

- a. Naléhavě povzbuzujeme vedoucí církví a misií, aby v kontextu, kde je evangelium prosperity populární, s pečlivou pozorností poměřovali toto učení s učením a příkladem Ježíše Krista. Zejména, my všichni potřebujeme vykládat a učit ty biblické texty, které se běžně používají k podpoře evangelia prosperity, v jejich celém biblickém kontextu a vyváženosti. Kde se učí o prosperitě v kontextu chudoby, musíme tomu čelit s opravdovým soucitem a činy, aby se dosáhlo spravedlnosti a trvalé změny pro chudé. Nade vše musíme nahradit vlastní zájmy a chamtivost, biblickým učením o sebe obětování a štedrém dávání, jako znamení pravého učenictví Kristova. Potvrzujeme Lausanské historické volání po prostším životním stylu.

91) Viz také plný text *The Akropong Statement, a critique of Prosperity Gospel*, připraveno africkými teology, předloženo Lausanskou teologickou pracovní skupinou: www.lausanne.org/akropong

IIF VYTVÁŘET PARTNERSTVÍ V KRISTOVĚ TĚLE, PRO JEDNOTU V MISII

Pavel nás učí, že jednotu křesťanů tvoří Bůh, že je důsledkem našeho smíření s Bohem a jednoho s druhým. Tohoto dvojího smíření bylo dosaženo skrze kříž. Když žijeme v jednotě a pracujeme v partnerství, dokazujeme tím nadpřirozenou, proti-kulturní moc kříže. Avšak když předvádíme nejednotu vzájemným selháváním v partnerství, škodíme naší misii a zvěsti, a popíráme moc kříže.

1. Jednota v církvi

Rozdělená církev nemá žádné poselství pro rozdělený svět. Naše neschopnost žít ve smířené jednotě, je hlavní překážkou autenticity a efektivnosti v misii.

- a. Naříkáme nad rozdělením a nad rozvratnictvím v našich církvích a organizacích. Hluboce a naléhavě toužíme po tom, aby křesťané kultivovali ducha laskavosti a poslouchali Pavlův příkaz, aby „usilovali o zachování jednoty Ducha, ve svazku pokoje“.
- b. Protože si uvědomujeme, že naše nejhlubší jednota je duchovní, toužíme po větším uznání moci misie ve viditelné, praktické, pozemské jednotě. Vybízíme křesťanské bratry a sestry po celém světě, aby pro naše společné svědectví a misii odolávali pokušení dělit Kristovo tělo a aby hledali cesty smíření a obnovy jednoty, kdekoli je to možné.

2. Partnerství v globální misii

Partnerství v misii není pouze o efektivitě. Jde o lepší využití strategických a praktických možností v naší společné poslušnosti Ježíše Krista jako Pána. Příliš často jsme se v misii vydávali po cestách, které upřednostňovaly a chránily naši vlastní identitu (etnickou, denominační, teologickou, atd.) a nepodřizovali jsme naše nadšení a preference našemu jedinému Pánu a Mistru. Svrchovanost a centrálnost Krista v naší misii musí znamenat víc než nějaké vyznání víry; musí také řídit naši strategii, praxi a jednotu.

Radujeme se z růstu a síly misijních hnutí, která se vynořují na většině světa, a z toho, že končí starý model „ze západu k ostatním“ („from the West to the Rest). Avšak nepřijímáme myšlenku, že by se štafetový kolík odpovědnosti za misii přenesl z jedné části světové církve na druhou. Nemá smysl zamítnout minulý triumfalismus západu a pouze přenést stejného bezbožného ducha do Asie, Afriky, nebo Latinské Ameriky. Žádná etnická skupina, národ, nebo kontinent nemůže prohlašovat, že má výlučné právo naplnit Velké poslání. Pouze Bůh je svrchovaný.

- a. Stojíme společně jako zástupci církví a misii všech částí světa a jsme voláni k tomu, abychom jeden druhého uznávali a přijímali, v rovných příležitostech společně přispívat ke světové misii. V poddanosti Kristu odložme podezírání, soutěžení a pýchu a buďme ochotni se učit od těch, které Bůh používá, i když nejsou z našeho kontinentu, ani nemají nám blízkou teologii, ani naši organizaci, ani náš okruh přátel.

- b. Partnerství je víc než o penězích a nemoudrá finanční injekce často korumpuje a rozděluje církve. Dokažme konečně, že církve nefunguje na principu, že ti, kdo mají nejvíc peněz, mají také moc o všem rozhodovat. Nevnučujme už nadále námi upřednostňovaná jména, hesla, programy, systémy a metody jiným částem církve. Namísto toho usilujme o pravou vzájemnost severu a jihu, východu a západu, o vzájemnou závislost v dávání a přijímání, o respekt a úctu, které charakterizují ryzí přátelství a pravé partnerství v misi.

3. Muži a ženy v partnerství

Bible potvrzuje, že Bůh stvořil muže a ženy ke své podobě a dal jim společně nadvládu nad zemí. Hřích vstoupil do životů a dějin lidí skrze muže a ženu, když se společně vzbouřili proti Bohu. Skrze Kristův kříž Bůh přinesl spasení, přijetí a jednotu, stejně mužům jako ženám. O Letnicích vylil Bůh svého Ducha proroctví na všechno tělo, syny a dcery stejně. Muži a ženy jsou si tedy rovni ve stvoření, v hříchu, spasení a v Duchu. 92)

My všichni, ženy i muži, ženatí i svobodní, máme odpovědnost užívat Boží dary pro dobro druhých, jako správci Boží milosti a k chvále a slávě Krista. My všichni jsme proto odpovědni za to, abychom umožňovali všem Božím lidem používat všechny dary, které Bůh dává pro všechny oblasti služeb, ke kterým Bůh církve volá. 93) Nemáme uhašovat Ducha tím, že bychom pohrdali službou kohokoliv. 94) Navíc, jsme určeni k tomu, abychom službu v těle Kristově viděli jako obdarování a odpovědnost, ve které jsme voláni *sloužit* a ne jako postavení a právo, které požadujeme.

- a. Zastáváme Lausanskou historickou pozici: „Potvrzujeme, že dary Ducha jsou rozdělovány všem Božím dětem, ženám a mužům a že jejich partnerství v evangelizaci je vítané pro společné dobro.“. 95) Uvědomujeme si enormně obětavý příspěvek žen světové misii, jejich službu mužům i ženám, od biblických dob až po dnešek.
- b. Připouštíme, že tu jsou rozdílné pohledy, vážně míněny těmi, kdo usilují být věrni a poslouchat Písmo. Někteří vykládají apoštolské učení tak, že ženy nemají učit a kázat, nebo že mohou, ale ne v autoritě nad muži. Jiní interpretují duchovní rovnost žen, jejich povznášející dar prorokování v Novozákonní církvi a to, že hostily církve ve svých domovech, jako implikaci toho, že duchovní dary vést a učit mohou dostávat a používat ve službě jak ženy, tak i muži. 96) Vyzýváme ty, kdo jsou na rozdílných stranách argumentů:

92) Gn 1,26-28; Sk 2,17-18; Ga 3,28; 1 Pt 3,7

93) Ř 12,4-8; 1 K 12,4-11; Ef 4,7-16; 1 Pt 4,10-11

94) 1 Te 5,19-20; 1 Tm 4,11-14

95) *The Manila Manifesto*, Affirmation 14

96) 1 Tm 2,12; 1 K 14,33-35; Tt 2,3-5; Sk 18,26; 21,9; Ř 16,1-5.7; Fp 4,2-3; Ko 4,15; 1 K 11,5; 14,3-5

(1) Aby přijímali jeden druhého bez odsuzování vztahu k věci sporu, protože i když se neshodneme, není to důvod k dělení, destruktivnímu mluvení, nebo bezbožnému nepřátelství jednoho k druhému; 97)

(2) Aby společně pozorně studovali Písmo, s patřičným ohledem na kontext a kulturu původních autorů a současných čtenářů;

(3) Aby uznávali, že kde je opravdová bolest, musíme projevit soucit; kde je nespravedlnost a nedostatek upřímnosti, musíme se proti tomu postavit; a kde je u nějaké sestry či bratra odpor proti projevům díla Ducha svatého, musí nás to vést k pokání;

(4) Aby sami přijímali pravidla služby, jak muži, tak i ženy, která by odrážela služební charakter Ježíše Krista, a aby netoužili po moci a po postavení, jak je to běžné ve světě.

- c. Povzbuzujeme církve, aby uznávaly zbožné ženy, které učí a ukazují co je dobré, jak přikazuje Pavel, 98) a aby do široka otevíraly dveře příležitostí pro ženy ve výchově, službě, ve vedení, zvláště v kontextu, kde evangelium je výzvou nespravedlivým kulturním tradicím. Toužíme po tom, aby se ženám nebránilo v uplatňování Božích darů, nebo poslechnout Boží volání v jejich životech.

4. Teologické vzdělávání a misie

Nový Zákon ukazuje, jak jsou si blízké zvěstování evangelia a zakládání církve (např. apoštol Pavel), a vzdělávání církve (např. Timoteus a Apolos). Oba úkoly jsou integrální ve Velkém poslání, kde Ježíš popisuje získávání učedníků termínem evangelizace (před jejich pokřtění) a „učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal“. Teologické vzdělávání je součástí misie za evangelizací. 99)

Misie církve na zemi je službou misii Boží, a misii teologického vzdělávání je: posílit a provázet misii církve. Teologické vzdělávání slouží *za prve* k tomu, aby vychovávalo ty, kteří vedou církve jako pastoři-učitelé, aby byli schopni učit pravdu Božího slova věrně, přiměřeně a jasně; a za druhé, vybavit všechny Boží lidi pro úkol misie aby pochopili a relevantně komunikovali Boží pravdu v každém kulturním kontextu. Teologické vzdělávání nás vtáhne do duchovního boje, ve kterém „boříme lidské výmysly a všechno, co se v pýše pozvedá proti poznání Boha, a uvádíme do poddanství každou mysl, aby byla poslušná Krista“. 100)

- a. Ti z nás, kdo vedou církve a misijní agentury musí přiznat, že teologické vzdělání je skutečně misijní. Ti z nás, kdo poskytují teologické vzdělávání, se musí ujistit, že je záměrně misijní, protože jeho místo v akademickém světě není samo pro sebe, ale je určeno k tomu, aby sloužilo misii církve ve světě.

97) Ř 14,1-13

98) Tt 2,3-5

99) Ko 1,28-29; Sk 19,8-10; 20,20.27; 1 K 3,5-9

100) 2 K 10,4-5

- b. Teologické vzdělávání stojí v partnerství se všemi formami misijních aktivit. Chceme povzbuzovat a podporovat všechny, kdo poskytují biblicky věrné teologické vzdělání, formální i neformální, na místní, národní, regionální, i mezinárodní úrovni.
- c. Vyzýváme instituce, které poskytují teologické vzdělávání, aby vedly „misijní audit“ osnov svých studijních programů, struktur a étosu, aby se ujistili, že skutečně slouží potřebám a příležitostem, kterým čelí církve ve svých kulturách.
- d. Toužíme po tom, aby všichni zakladatelé církví a učitelé teologie stavěli Bibli do středu svých partnerských vztahů, ne jen ve věroučných prohlášeních, ale v praxi. Evangelisté musí používat Bibli jako svrchovaný zdroj obsahu a autority své zvěsti. Učitelé teologie musí znovu stavět studium Bible do středu křesťanské teologie, jako ústřední disciplinu, která je součástí a proniká do všech ostatních oblastí studia a do jejich aplikace. Veškeré teologické vzdělávání musí sloužit k tomu, aby vybavilo pastory-učitele k jejich prvořadě odpovědnosti, kázat a učit Bibli. 101)

ZÁVĚR

Bůh byl v Kristu, když smiřoval svět se sebou. Boží Duch byl v Kapském Městě a volal Kristovu církev, aby byla pro svět velvyslankyní Boží smiřující lásky. Bůh dodržel slib svého Slova, když se jeho lidé sešli v Kristově jménu. Pán Ježíš Kristus sám přebýval a procházel mezi námi. 102)

Snažili jsme se naslouchat hlasu Pána Ježíše Krista. A z jeho milosti, skrze jeho Ducha svatého, Kristus mluvil ke svému naslouchajícímu lidu. Prostřednictvím mnoha hlasů biblických výkladů, plenárních proslovů a diskuzí ve skupinách, jsme opakovaně slyšeli dvě témata:

- Potřeba radikálně poslušného učenictví, které by vedlo ke zralosti, k růstu do hloubky a stejně i k početnímu růstu;
- Potřeba radikálního vzájemného smíření, které by vedlo k jednotě a k růstu v lásce, jako i k růstu ve víře a naději.

Učenictví a smíření jsou neoddělitelné pro naši misi. Naříkáme nad pohoršením naší povrchnosti a nedostatkem v oblasti učenictví, nad pohoršením naší nejednoty a nedostatkem lásky. Protože obojí poškozují naše svědectví evangelia.

Rozpoznáváme hlas Pána Ježíše Krista v těchto dvou výzvách, protože korespondují se dvěma důležitými Kristovými slovy k církvi, jak jsou zapsána v evangeliích. V Matoušově evangeliu nám Ježíš dal prvořadý mandát – získávat učedníky mezi všemi národy. V Janově evangeliu nám Ježíš dal základní metodu – milovat jeden druhého, tak aby svět poznal, že jsme Ježíšovými učedníky. Neměli bychom být překvapeni, ale spíš se můžeme radovat, že slyšíme

101) 2 Tm 2,2; 4,1-2; 1 Tm 3,2b; 4,11-14; Tt 1,9; 2,1

102) Lv 26,11-12; Mt 18,20; 28,20

Mistrův hlas, když Kristus říká totéž o 2.000 let později svým lidem, shromážděným z celého světa. *Získávejte mi učedníky. Milujte jeden druhého.*

Získávejte mi učedníky

Biblická misie vyžaduje, aby ti, kdo se hlásí ke Kristovu jménu, byli mu podobní v tom, že berou svůj kříž, zapírají sami sebe a následují jej po cestách pokory, lásky, integrity, šlechtnosti a služby. Ochabovat v učednictví a v získávání učedníků, znamená pochybit na nejzákladnější rovině naší misie. Kristovo volání ke své církvi k nám přichází nově ze stránek evangelíí: „Pojď a následuj mne“, „Jdi a získávej mi učedníky“.

Milujte jeden druhého

Ježíš třikrát opakoval, „Dávám vám nové přikázání: Milujte jeden druhého. Jako jsem já miloval vás, tak musíte milovat jeden druhého“. 103) Třikrát se Ježíš modlil, „aby všichni byli jedno, Otče“. 104) Jak příkaz, tak prosba jsou misijní. „*Podle toho všichni poznají, že vy jste mými učedníky, jestli budete milovat jeden druhého*“. „Aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mne poslal“. Ježíš nemohl vyjádřit své přání důrazněji. Evangelizaci světa a smíření Kristova božství buď pomáháme, nebo překážíme tím, že jej v praktickém životě buď posloucháme, nebo neposloucháme. Volání Krista a jeho apoštolů k nám přichází znovu: „Milujte jeden druhého“; „Usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje“. 105) Kvůli Boží misii obnovujeme svůj závazek poslouchat tuto „zvěst, kterou jsme slyšeli od počátku“. 106) Když křesťané žijí v moci Ducha svatého ve smířené jednotě lásky, svět pozná Ježíše, jehož jsme učedníky, a pozná Otce, který jej poslal.

Ve jménu Boha Otce, i Syna a Ducha svatého a na jediném základě víry v Boží nekonečné milosrdenství a spasitelnou milost, vroucně toužíme a modlíme se za obnovu biblického učednictví a za revoluci Kristovy lásky.

Modlíme se touto modlitbou a bereme na sebe tento závazek kvůli Pánu, kterého milujeme a kvůli světu, kterému sloužíme v jeho jménu.

103) J 13,34; 15,12; 17

104) J 17,21-23

105) Ef 4,1-6; Ko 3,12-14; 1 Te 4,9-10; 1Pt 1,22; 1 J 3,11-14; 4,7-21

106) 1 J 3,11